FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 471 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

LIK U OGLEDALU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,80 €
6. septembar 2013.

★DOK HOLIDEJ★

471

Frenk Larami

LIK U OGLEDALU

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
Dok Holidej
Broj 471

Direktor
Vladimir Novaković

Odgovorni urednik
Viktorija Draginčić

Naslov originala
Frank Laramy
IMAGE IN THE MIRROR

Recenzija i adaptacija
Nikola Šimunović

Likovna obrada naslovne strane
Branislav Kerac

Tehnički urednik
Franjo Varga

Štampa: 28. VIII 2013.
Tržište: 6. IX 2013.

CIP–Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint, 1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.
ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)
Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.
Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd
Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić
Naslov originala: Frank Laramy – IMAGE IN THE MIRROR
Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Nikola Šimunović
Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Od kako je zakoračio u taj grad sve mu je krenulo naopako. Prvo mu je konj stao u rupu prerijskog kunića i povredio nogu, pa je do grada morao da prepešači dobrih dvadeset i pet kilometara kroz pust kameni predeo, obrastao kržljavim žbunjem i nekim bodljikavim rastinjem, nalik na divlji bagrem. Zatim je u dve uzastopne partije pokera izgubio sav svoj kapital, pa čak i zlatnu rezervu od dve stotine dolara, koju je čuvao ušivenu u postavu svoga sakoa sa dugim peševima. Tako nešto mu se nije desilo u celoj njegovoj kockarskoj praksi. A bar da je protiv sebe imao profesionalne igrače! Ni govora. Bili su to obični ljudi koje je tih dana naprosto pratila sreća ili je njega sutigao peh!

U tom trenutku činilo mu se da nema izlaza iz situacije u koju je zapao, jer nije imao ni toliko da podmiri hotelski račun i štalu za svog Miga, a kamoli da bi počeo novu igru, uzdajući se u promenu sreće nabolje, što je bilo veliko pitanje. Istina, ostala mu je još mogućnost da proda sedlo i konja, ali na Zapadu se takav postupak graničio ili sa krajnjim očajanjem ili s ludilom.

Bacio je pogled kroz prozor saluna na prašnjavu, suncem sprženu ulicu. Bilo je vrelo popodne i mada se sunce klonilo zapadu, nad gradom je lebdela teška sparina. Sa setom je Dok Holidej mislio na proleće u brdima Kolorada i maj u hladovitim vrtovima Novog Meksika. A tamo ga je i u kocki sreća služila. Prava vrednost nečega može se sagledati tek kad čoveka od toga razdvoji protok vremena.

Pogled mu je skrenuo na grupu kauboja koji su stajali kraj šanka sumornog izraza lica, očajni i ogorčeni. Nisu imali novac, kao ni on. Za svoj mukotrpni i pošten rad nisu dobili ni prebijeni cent, jer je ih je vođa goniča krda naprosto prevario i „ispario" s njihovom zaradom.

– Misliš da ga ne bismo zadavili golim rukama, Šejfere? – obratio se jedan krivonogi kauboj iz grupe, visokom, plećatom mladiću kraj sebe. – Kada bi nas neko poveo do njega, smrsili bismo mu konce. Je li tako momci? – obratio se ostalima.

Kauboji zagrajaše u znak odobravanja. Visoki mladi kauboj se nelagodno promeškoljio, osećajući da ostali u njemu vide potencijalnog vođu. A bili su očito spremni da od mržnje i želje za osvetom jašu i u sam pakao.

Holidejev pogled zadržao se na tom čoveku koga je krivonogi oslovio Šejfer. Sada kao da mu se vratilo malo samopouzdanja, ali ga je još nešto zadržavalo

prikovanog za mesto. Možda mu je trebalo još viskija... Holidej mahnu rukom konobaru i reče mu da posluži visokog kauboja pićem.

Šejfer iznenađeno pogleda konobara kad mu je ovaj nasuo piće. Ovaj mu reče nešto, na šta Šejfer okrene glavu ka Doku Holideju reče kratko: „Živeli", pa se ponovo okrenu šanku.

U tom trenutku događaji su krenuli u neočekivanom smeru. Kroz dvokrilna vrata u salun je hrupio jedan čovek i, zakačivši nogom za prag, posrnuo unapred i naleteo na Šejfera, koji je u tom sudaru prosuo malo viskija i ljutito se brecnu na pridošlicu – Pazi kuda ideš!

Ovaj je bio snažan i visok kao i Šejfer, ali krupniji i dvadesetak kilograma teži. Zvao se Nils Vitaker i bavio se štavljenjem kože. Donedavno je tucao kamen u državnom zatvoru. Sudija koji mu je odrezao kaznu izjavio je da je Vitaker životinja koju bi trebalo okovati i da žali što ga za to, što je u tuči jednom čoveku slomio vrat, može osuditi samo na godinu dana. Od Vitakera su u Misionu, kako se zvao ovaj grad, svi zazirali.

Šejfer to nije znao. Video je samo pred sobom nepoznatog čoveka, koji je upravo počeo oblizivati usne. – Šta si to rekao, stranče? – upita ga siledžija promuklim glasom.

Šejfer ga odmeri od glave do pete. Očajanje i gnev zbog zle sudbine dali su mu snage da se nasmeje u lice nasilniku s telom trapavog medveda. Njegov smeh je zazvonio u grobnoj tišini.

– Šta sam rekao nije važno, ali mogu dodati ovo: koga misliš da si gurnuo, naduveni kučkin sine? A mogao sam i reći...

U tom trenutku je Vitaker svom snagom zamahnuo pesnicom. Šejfer se sagnuo i izbegao udarac, a odmah zatim se uspravio i čelom udario siledžiju u lice. Vitaker je posrnuo, udario leđima o zid i zatreptao kada je opazio krv na nadlaktici kojom je obrisao usta. Zatim je riknuo kao razjareni bik i nasrnuo na Šejfera. Nečiji uzvik „Tuča!" razlegao se glavnom ulicom.

Skoro radostan osmeh lebdeo je i dalje na Šejferovom licu. Holidej je znao da je Šejfer srećan. U trenutku očaja i beznađa tresak i buka delovali su okrepljujuće na njegove napete živce. Tuča je bila kao topla kupka za nervoznog bolesnika.

Ali taj osmeh je toliko razbesneo Vitakera da je ovaj, čim su izjurili na ulicu, pokušao da bukvalno zgromi i zgazi svog protivnika. Šejfer munjevito ispruži ruku i navuče napadaču šešir na oči. Doku se taj potez dopao, jer je otkrivao Šejfera kao duhovitog i veštog borca. Ali on je prosto pomahitao i Šejfer nije izmakao silovitom desnom direktu, koji mu je razbio gard. Pesnica ga je pogodila u lice i njegov osmeh iščeze.

Sada se Vitaker osmehnu – Hajde, brbljivče – rekao je džin. – Hteo si tuču? Hajde sad!

Šejfer prekinu Vitakerovo pričanje udarcem levicom u konjske, krupne zube, pošavši udesno kako bi navukao protivnika da pođe za njim. Ali Vitaker je postao oprezan. Držao je ruku u gardu i kružio oko Šejfera, pokušavajući

da ga uhvati oko pasa. No, kauboj se nije dao nadmudriti i kratkim udarcima i sitnim koracima držao je Vitakera na odstojanju. Onda se Vitaker baci na njega kao lokomotiva. Šejfer se sagnuo, ali ga džin dokači kolenom. Kauboj pade i udari glavom o stub nadstrešnice. Ošamućen, jedva je čuo trijumfalni poklič svog protivnika. Tresući glavom, da bi odagnao nesvesticu, skočio je na noge.

Naslućujući da je na domaku pobede, Vitaker je nasrnuo kao zver koja je nanjušila krv, udarajući sa svih strana. Odbijajući udarce, Šejfer bi pokatkad uzvraćao levicom. Nije se više osmehivao i tuča mu više nije prijala. Vrebao je priliku za odlučujući udarac. Onda je zamahnuo levom. Džin je ustuknuo. Šejfer ponovo zamahnu levom, ali Vitaker opet izmače glavu u stranu. Šejfer zamahnu i treći put i sada je njegova pesnica kao malj pogodila Vitakera u lice. Zatim je sledio desni kroše.

Šejfer je savršeno sinhronizovao udarce. Začuo se zvuk kao kad sekira zaseca stablo. Vitaker zastenja i staklastim očima zagleda se u Šejfera. Kauboj sačeka trenutak, odmeri gde će uputiti udarac, a onda je sledio još jedan kroše. Vitaker prolete kroz izlog trgovine i osta onesvešćen da leži na podu.

Kaubojeve pristalice su radosno zaklicale, ali je u Šejferu glas opreza bio još glasniji. Iako se jedva držao na nogama, znao je da treba pobeći pre nego što dođe šerif. Ljudi, okupljeni na ulici, tapšali su ga po ramenu dok se povlačio između njih.Uputio se prema prvoj sporednoj ulici. Čuo je povike za sobom i krajičkom oka ugledao šerifa, koji se pojavio iza ugla.

Šejfer šmugnu u uličicu. Zastao je na trenutak da povrati dah, a onda se okrenuo i koraknuo... da bi se skoro sudario s čovekom koji je iskrsnuo pred njim kao da je iz zemlje iznikao.

Taj čovek, upadljivo markantan učinio se Šejferu poznat. Tu tamnu kosu, izrazite obrve i čeličnoplave oči, samo u nešto drugačijem izdanju, kao da je već negde video.

– Sklanjaj se – opomenu ga Šejfer, zamahnuvši pesnicom. – Upravo sam sredio jednog koji je imao pogrešnu predstavu o meni.

– Polako, čoveče – osmehnu se nepoznati. – Znam da me možeš savladati jednom rukom i vezanih očiju. Ali pogrešno si me shvatio. Ja hoću da ti pomognem. – Pokazao je prema jednoj zgradi koja se pružala duž aleje i Šejfer shvati da to mora biti hotel.

– Ovde imaju čudna shvatanja o tučnjavama, šteti pričinjenoj privatnoj imovini i sličnim stvarima. Imam ovde u hotelu sobu. Nudim ti utočište i čašicu pića za okrepljenje.

Šejfer se obazre. Šerif se nije video, što ipak nije značilo da ga neće potražiti kada prikupi sve činjenice u vezi s tučom. – Ko ste vi? – upita plavookog.

– Lenart, prijatelju. Roj Lenart.

– Dobro, Lenart, kakvu igru igrate?

– Igru?

– Ponudili ste mi pomoć. Niko nikom ništa ne čini bez neke protivusluge. Sve ima svoj razlog. Kakav je vaš?

Lenart se osmehnu, a onda klimnu glavom – Dobro. Igram igru. A ta igra se zove novac. – Sklonio se u stranu i pokazao rukom niz ulicu. – Ako niste zainteresovani za novac, onda sam vas pogrešno procenio i u tom slučaju je bolje da zbrišete pre nego što vas šerif nanjuši. A ako sam u pravu, pođite sa mnom. Ja sam u sobi dvadeset pet, na prvom spratu. Pazite da vas niko ne vidi!

Lenart se okrenuo i ušao u zgradu. Šejfer odmahnu rukom i krenu niz ulicu, ali je posle nekoliko koraka zastao i pogledao u vrata iza kojih je nestao Lenart. Počešao se po bradi i vratio se. Zastao je pred ulazom i povirio kroz okno. Hol je bio natrpan stolicama, cvećem i sobnim biljkama, ali nigde nije bilo ni žive duše. Ušao je i pošao stepeništem. Malerozni Šejfer naslutio je u Lenartu čoveka koga prati sreća. Možda će nešto od te sreće preći i na njega?

* * *

– Niste zainteresovani da na lak način steknete pet hiljada dolara, Šejfere?

– Nisam zainteresovan za pljačku banke. Nisam razbojnik, Lenarte!

– Koga pokušavate da uverite u to? Mene ili... sebe?

Šejfer se namrgodio i ulio viski u čašu. Ali morao je priznati sebi da se retko kada osećao tako ugodno, uprkos saznanju da Roj Lenart ima smelosti da mu predloži da opljačkaju banku u Kornes Sitiju.

– Osvrnite se za sobom, Šejfere – govorio je Lenart ubedljivo. – I šta vidite? Ljude koji, kao vi, rade naporno i za svoj rad ne dobijaju više od malo bedne hrane i ležaja na tvrdoj zemlji. A vi takvu sudbinu ne zaslužujete, jer imate ono što je potrebno da se dignete iz tog blata, a ja vam samo ukazujem na put. Onda? Da ili ne?

Šejfer priđe prozoru i pogleda na ulicu. Jedan dronjavi starac upravo je podizao iz prašine nedopušeni opušak. Hoće li to biti i slika njega kroz tridesetak godina? Uzdahnuo je duboko.

– Rekoste... da će ta pljačka biti šala?

Roj Lenart se pobedonosno osmehnu i spusti ruku Šejferu na rame. – Ne šala, nego zabava, Šejfere. Ovde su ljudi neoprezni... samozadovoljni, jer je Kornes Siti grad u kome se zakon poštuje i koji štiti jedan od najboljih šerifa u Teksasu. A samozadovoljstvo i uspavanost su najgori greh za svaki grad i smem da se kladim da ćemo banku isprazniti kao da idemo na svadbu!

– Neće biti pucnjave? – Šejfer je još bio nepoverljiv.

– Šejfere, ja sam pljačkaš, a ne krvolok. Nikad u životu nisam ubio čoveka. Zato sam odabrao čoveka sa snažnim pesnicama, a ne revolveraša. – Uhvatio je kauboja za zglavkove. – Ako neko treba da bude ućutkan, onda će to biti ovim – i prodrma njegove pesnice.

Šejfer obliza suve usne.

– Dobro. Da se onda dogovorimo...

* * *

Palo je veče, a ništa osobito nije se dogodilo. Holidej je sedeo, gledajući ka stolu u uglu gde se igrao poker. Ako se

uskoro nešto ne desi, neće znati šta će sa sobom, pomisli.

Ispio je poslednje kapi brendija. Vreme je da pođe na počinak.

Prošao je kroz dvokrilna vrata saluna i zakoračio drvenim trotoarom. Dve ulične svetiljke ispred saluna bledo su osvetljavale najbliži deo ulice, a svuda okolo vladao je mrak, jer je bila noć bez mesečine.

Zadenuvši palčeve za opasač, krenuo je nogu pred nogu ka obližnjem pansionu, u kome je odseo. Tek što je prešao desetak metara, kad začu iza sebe jedva čujan šum, kao kad mačka skoči s ograde na tle. Samo što je okrenuo glavu kad iz tame iskrsnu silueta jednog čoveka zamahnutih ruku. Holidej je imao samo toliko vremena da refleksno uvuče glavu u ramena, ali to nije umanjilo snagu udarca koji ga je pogodio iznad desne slepoočnice. Jauk mu je ostao prigušen u grlu, a pred Dokovim očima najpre se rasprsnulo stotine zvezdica, a onda je zavladao potpuni mrak.

Srušio se na tle. Nije bio svestan kada ga je jedan snažan čovek rasta sličnog njegovom, digao, prebacio preko ramena i odneo pedesetak metara dalje, iza jedne kuće, gde su, vezani ispod jednog drveta, čekali konji. Napadač je prebacio Doka preko jednog od konja i vezao ga za sedlo, a sam pojahao drugoga. Minut kasnije, pazeći da proizvede što manje buke i birajući najgušću tamu, nepoznati je odjahao ulicom koju je očigledno dobro poznavao, vodeći za sobom natovarenog konja. Ubrzo zatim bio je već daleko od grada.

* * *

Kada se Dok Holidej osvestio bio je već uveliko dan. Glava mu je bila još mutna, ali postepeno mu se počelo vraćati sećanje na događaj od protekle noći. Pokušao je da digne glavu, ali ga je prostrelio bol u vratu i potiljku. Mahinalno je hteo da prinese ruku čelu, ali nije mogao, jer je bio vezan od glave do pete, spetljan jakim konopcima. Ležao je u jednom plitkom udubljenju u steni ne širem od metar i dužem od dva, po čemu je podsećao na grob. Preko udubljenja pružale su se grane gustog žbunja, tako da je udubljenje bilo zaklonjeno od pogleda i iz neposredne blizine. Ko god ga je stavio tu, mogao je biti siguran da ga niko drugi neće pronaći. No, čudilo ga je to što mu je pre nego što je vezan bilo skinuto odelo i sada je na sebi imao samo donje rublje. Zbog čega je to tajanstveni napadač učinio Holidej nije mogao dokučiti.

Nije video ni delić okoline, ali mu je do ušiju dopirao šum brze reke, po čemu je zaključio da se nalazi negde pored Troj Rivera, koja je tekla kroz kamenitu visoravan, što je značilo da je bio negde u brdskom masivu Čok, ali nije znao je li blizu ili daleko od grada odakle je bio donet. Šum reke mešao se sa šumom vetra u žbunju oko njega i to je bio jedini znak da oko njega postoji svet koji živi svojim životom.

Ko ga je i zašto napao? Zagonetka. Dok nije video napadača i nije ni slutio šta taj namerava. Svi napori da oslobodi ruke ostali su bezuspešni.

Oko pola časa kasnije u daljini je začuo topot kopita, koji je svakim minutom bivao sve jasniji. Neko se brzo približavao, a onda je topot kopita dva konja odjeknuo u neposrednoj blizini. Odmah zatim čuo se glas koji se Doku učini poznat.

– Šta je? Zašto usporavaš?

– Imam razloga da stanem na minut.

– Gluposti! Konji su još odmorni. Zar smo posao izveli onako uspešno samo zato da bismo sada tu prednost proćerdali?

– Imaj poverenja u mene. Zar ti nisam rekao da će sve biti u redu? Uverio si se u to, Šejfere.

– Da, to ti se mora priznati, Lenarte. Prošetali smo kroz banku i digli petnaest hiljadarki. Nisam ni slutio da će ići tako lako.

Holidej priguši povik u grlu. Nije se nadao ničemu dobrom od Šejfera, a ni njegovog pajtaša, jer nijedan pljačkaš ne voli živog svedoka. Odlučio je da ćuti. Iznad njega se nastavio razgovor.

– Moram priznati da si za početnika sjajno odigrao svoju ulogu. Jednim udarcem pesnice uspavao si službenika banke. Uzbuna je nastala tek kad smo bili daleko.

– Jeste, ali potera je ipak za nama. Sa brežuljka sam video oblak prašine na horizontu. Imamo prednost od petnaestak minuta, ali to nije ništa...

– Ne brini. Zašto misliš da sam odabrao ovaj pravac? Ovo je visoravan sastavljena od škriljastih stena na kojima ne ostaje trag.

– Šerif Nolan je čuveni tragač...

– To mu na ovom terenu neće ništa vredeti. Uostalom...

– Uostalom šta? Hoćemo li podeliti novac, pa svaki na svoju stranu? Obojica poznajemo ove planine kao svoj džep.

– Nećemo. Novac ostaje kod mene.

– Glas koji je to izgovorio zvučao je sada drugačije nego maločas. Preteća hladnoća u njemu iznenadila je Holideja. Verovatno je iznenadila i Šejfera, jer je nastala kratka tišina koju je prekinuo Šejferov panični glas.

– Lenarte, šta to radiš? Jesi li lud... Nemoj...

Pucanj prekinu Šejferove reči i nešto teško kao vreća srušilo se na zemlju. Zatim se začuo šum kao da neko skače iz sedla, onda šuškanje odeće kao da se neko oblači, brzi koraci koji su se približavali i najzad je nečija ruka otklonila žbunje iznad rupe u kojoj je ležao Holidej. Uokvireno plavetnilom neba, pred Dokovim očima pojavilo se lice nepoznatog čoveka, ali ipak neobično poznato. Holidej je imao utisak da gleda sebe samog u ogledalu. Sličnost je bila neverovatna.

Nepoznati je ispružio ruku s isukanim nožem i u dva-tri kratka zamaha presekao konopce kojima je kockar bio vezan

– Izlazi! – naredio je odsečno i zapeo obarač revolvera.

Holidej je ćutke izašao iz rupe onoliko brzo koliko su mu to utrnuli udovi dozvoljavali. Pogled mu je potvrdio ono što je na osnovu šumova bio zaključio. Šejfer je ležao na tlu raširenih ruku, verovatno mrtav, a nepoznati, sličan njemu, stajao je s naperenim revolverom na dva me-

tra daleko. Istog trenutka nepoznati je naredio – Oblači se. Brzo! – Mahnuo je prema steni gde je ležalo Dokovo odelo. Holidej požuri da ga posluša, ali je znao da brzo mora smisliti neki plan ako želi da izvuče živu glavu. – Kakva je to igra, Lenarte? – upitao je, oblačeći se. – Ne shvatam što sam vam ja trebao za tu vašu „operaciju".

– Nije ni potrebno da znaš – odgovorio je bandit, vadeći iz bisaga na sedlu Holidejeve koltove s drškama od slonovače. Pošto je ispalio po jedan hitac u zemlju, vratio je svoj revolver u futrolu i sagnuvši se uzeo iz Šejferovog opasača njegov revolver. – Ali pošteno je da saznaš razlog svoje smrti. Ti i ovaj čovek ovde – pokazao je rukom na Šejferov leš – opljačkali ste banku u Kornes Sitiju. Kad kažem „ti", to znači ja u tvome odelu, jer mi, uz malo doterivanja šminkom, izgledamo kao blizanci. Zato mi je bilo potrebno tvoje odelo.

– Misliš da će ti to proći? Ja ću otkriti ko je pravi pljačkaš.

– Ništa ti nećeš otkriti, jer ćeš biti mrtav. Dakle, posle obavljenog posla dva su se ortaka posvađali i pripucali jedan na drugog. Ti si ubio Šejfera, ali je i Šejfer pogodio tebe. Tako će sve ostati tajna.

– Tajna? A novac? Novac neće biti pronađen?

– To će, naravno, zbuniti šerifa, ali zar se jednom desilo da novac ne bude nađen? Ne, Holideje, sve sam dobro smislio, a i sreća me je poslužila. Ti si odigrao svoju ulogu, kao i Šejfer. Zbogom zauvek!

Holidej pročita u pljačkaševim očima da je spreman da puca. Spasa nije bilo sem... možda, ako bi se dokopao rečice. Ali do nje je bilo desetak metara brisanog prostora, a u Lenartovoj ruci preteći se crneo nabijeni kolt.

U tom trenutku, kao što sudbina ume da udesi, sreća se ponovo osmehnula kockaru. Siktanje zmije zvečarke u susednom žbunju uznemirilo je Lenartovog konja i banditova pažnja se za delić sekunde prenela sa Holideja na tog gmizavca. Kao izbačen iz katapulta, Dok poskoči prema jaruzi i u dva-tri skoka našao se na rubu reke. Pred njim je zinula provalija od desetak metara, ali se on nije dvoumio da skoči. Čuo je za sobom pucanj, a onda fijuk vetra. No, na njegovu nesreću, u padu je zakačio ispust koji se nadnosio nad vodu i strahovit udar u prsa izbio mu je dah iz pluća. Onda je sledio pljusak i voda se sklopila nad njim.

Kad je polusvestan izbio na površinu začuo je Lenartove psovke, i pucanj revolvera. Zatim još jedan pucanj. Zaronio je da bi izbegao kuršume, ali je pritom udario glavom o stenu. Iako je voda bila hladna, svest mu se pomračila. Ipak je uspeo da izroni i udahne vazduh. Novi pucanj nije čuo od grmljavine reke. Jauknuo je kad ga je struja bacila na jednu malu, oštru stenu u sredini rečnog korita, a onda ga je voda povukla u vrtlog ispod zapenjene površine.

Još jednom je uspeo da se izvuče na površinu, ali ovaj put znatno sporije. Lenart je već bio daleko, jašući na konju koga je prethodne noći sakrio u jednoj

maloj uvali pored reke sa petnaest hiljada dolara u bisagama, pošto je prethodno izbrisao svoje tragove. Kad policajci nađu dvojicu izvršitelja znao je da ga niko neće goniti.

Za to vreme je Holideja matica reke brzo nosila nizvodno. Od udarca o stenu i nedostatka vazduha svest je počela da mu se muti. Najpre ga je izdalo čulo sluha, zaglušeno bukom vode, a onda i vid, tako da je sve manje razlikovao vodu, zemlju i nebo. Kada ga je na sledećoj krivini rečna matica ponela i izbacila na uzani pojas peska na obali, u Džordžijancu je još samo slabo tinjala mala iskra svesti.

Ležao je na leđima, a preko lica bili su mu zalepljeni pramenovi mokre kose. Nije znao koliko je dugo tako ležao kada je začuo glasove. Učinio je ogroman napor da pomeri kapke i otvori oči. Nebo je bilo crveno a nad njim su se micale nejasne siluete. Čuo je zveckanje mamuza, a onda su i glasovi postali razgovetniji.

– Gle! Evo ga.

– Da li da donesem uže da ga svežem, šerife?

– Nije potrebno. Držaćemo ga na oku.

* * *

U kancelariji šerifa Nolana odigravala se parada uhapšenika. Ispred knjige optužbi sedeo je šerif i saslušavao ih. Pred njim su defilovali džepareš, kradljivac jaja, kauboj koji je pucao nasumce po glavnoj ulici, kockar s nameštenim kockama, razljućena žena koja je sekirom jurila svog ljubavnika, a onda je njegov zamenik doveo pred šerifov sto poslednjeg uhapšenika, koji je bio „glavna zvezda drame" koja je bila glavna tema razgovora u Kornes Sitiju od kako su dan ranije dva razbojnika opljačkala gradsku banku. Bila je to jedina pljačka banke od kako je Nolan bio šerif, a najveća od kako grad postoji.

Nolan je pogledao bledo lice svog uhapšenika, a onda spustio pogled na knjigu optužbi i okrenuo novi list. Na njemu je već bilo ispisano ime optuženog i ime čuvara reda koji ga je uhapsio, a onda je sledio niz pojedinosti, pod krupno ispisanim naslovom:

„Pljačka banke"

Nolan se zavalio u stolici i vrhom palca i kažiprsta zaklopio umorne oči, koje nije sklopio već puna dvadeset četiri sata. Pošto je uhvatio Holideja u planinskom masivu Čok i pošto ni kod njega ni kod poginulog Šejfera nije našao novac, poslao je uhapšenika i mrtvaca u Kornes Siti i sam ostao u brdima da produži istragu. Čitavo popodne, do duboko u noć i celi sutrašnji dan, tragao je za skrovištem novca, ali nije našao ništa. Zapazio je, istina, neke nejasne tragove, ali iz njih ništa nije mogao da zaključi. Sve u svemu, nije mogao da utvrdi da li se radi o Holidejevim ili Šejferovim tragovima i kada su ih oni tu ostavili. No tvrdoglav kao mazga i do krajnosti uporan, Nolan je produžio da traga sve do sutra kasno poslepodne, kada je konačno prekinuo potragu. Istinu o novcu moraće da sazna direktno od počinitelja. Stoga je te večeri bio umoran, ali su njegove sive oči gledale živo i prodorno.

– Kako se osećaš, Holideje? – upitao je.

– Dobro – odgovorio je Dok, mada se osećao užasno. Bio je izubijan i izgreban od glave do pete i celi dan je proveo u spavanju iscrpljen od pada u Troj River. – Ali, recite mi, šerife, dve stvari: zašto sam ovde i otkud da me oslovljavate sa „ti"?

– Ne pravi se lud, Džonatane Holideje! Znaš dobro zašto si ovde! A iz toga sledi odgovor i na drugo pitanje: s uhapšenikom nema ceremonijala. Ali pošto vidim da si rešio da igraš ulogu nedužne naivčine, kazaću ti kako glasi optužba: pljačka i ubistvo.

Džordžijanac podiže obrve – Optužba je vrlo teška i mada su mi vaši pomoćnici nešto rekli, voleo bih da od vas čujem koga sam to ubio i opljačkao.

– Dobro, šaljivčino, kad baš hoćeš da igraš tu ulogu, neka ti bude! Optužen si za pljačku banke u ovom gradu i ubistvo Bleka Šejfera, saučesnika u pljački. Šta kažeš na to?

– Ništa naročito – pravio se Dok ravnodušan iako mu se led stegao oko srca. – To što kažete čista je glupost.

– Tvrdiš, znači, da to nisi učinio ti?

– Naravno. Nemam s tim nikakve veze.

– Dobro, mister. Ne mislim da bi ti priznanje nešto koristilo, ali ti ni odricanje neće pomoći. Brojni svedoci su te prepoznali, a blagajnik i direktor banke su bez dvoumljenja imenovali tebe i Šejfera kao pljačkaše.

– To je zabuna. Pljačku nisam izvršio ja, već čovek veoma sličan meni koji je nosio moje odelo. Zove se Lenart.

Nolan se šeretski osmehnu:

– Lenart, kažeš? I taj Lenart, inače poznati bandit, uzeo je tvoje odelo, opljačkao banku, vratio ti odelo, usput ubio Šejfera... i ispario bez traga? – Šerif se namršti. – Znaš šta, Holideje? Mnogo si drzak ako misliš da sam tolika budala da poverujem u to.

Šerif se naže napred i nasloni laktovima na sto. – Mada sam dosta toga doživeo, ipak sam iznenađen. Koliko sam saznao, do sada nisi nikada došao u sukob sa zakonom. Ni ti ni onaj nesrećni Šejfer. On je bio dobar, pošten radnik, gonič, putovođa i svašta drugo, ali nikada pljačkaš. A za tebe sam i ranije čuo, čak da si u nekim slučajevima pomogao čuvarima reda. I sad ovo?!

Džordžijanac ga je netremice gledao, a misli su mu se grozničavo komešale u glavi. Šta da kaže? Činilo mu se neverovatno da na tako glup način bude uvaljen u zločin. Pogledao je desno, na klupu za svedoke, gde su sedeli blagajnik i direktor banke, te jedna žena i još dva muškarca u građanskim odelima. Verovatno očevici napada na banku, koji su ga prepoznali. Kako da ih uveri da osoba, koju su videli, nije bio on, kad se i sam začudio sličnosti svog i pljačkaševog lika i stasa? Još kad se tome doda odelo, zabuna je bila lako shvatljiva.

– Hajde, Holideje, ne pravi budalu od nas i sebe. Ovi ljudi su te prepoznali, je li tako gospodo? – Svedoci s klupe potvrdno klimnuše glavom, a šerif produži: – Hoćeš li da ti ja kažem šta se desilo? Ti si poslednjih dana bio loše sreće, izgubio dosta novca i zapao u dugove. I izlaz si našao u pljački. Na tvoju sreću,

ili nesreću, naleteo si na Šejfera, koji je bio u istoj situaciji. Konobar me je obavestio da si ga dan ranije častio pićem. Vas dvojica ste izveli pljačku. Onda je u brdima došlo do razmirice oko plena i ti si ga ubio. Ti si pucao u njega, on u tebe. On je ostao da leži mrtav, a ti si pao u reku i mi smo te našli. To je cela priča. Ostaje da saznamo samo jedno: gde je novac?

Holidej bespomoćno slegnu ramenima: – Koliko puta treba da vam kažem, šerife, da s pljačkom nemam veze? Vaša konstatacija izgleda logična i celovita, ali ipak nije tačna. Zato vam i ne mogu reći gde je novac.

– Znači, ne priznaješ krivicu?

– Ne.

– Dobro. A znaš li šta sleduje pljačkašima banaka u ovom gradu?

– Vi ćete mi reći.

– Dvadeset godina. To je najmanje. A ako je pljačka kombinovana s ubistvom, onda zločincu ne ginu vešala. Kako ti se to čini?

– Loše.

– Naravno. Ali kazna ne mora biti krajnje stroga ako se predomisliš i kažeš gde si sakrio novac. Možda bi u tom slučaju porota poverovala da si Šejfera ubio u samoodbrani, jer nema živih svedoka koji bi tvrdili suprotno. Tada bi sve ipak moglo da se završi vremenskom kaznom od petnaestak godina. Šta kažeš na to? – Nolan je sačekao da njegove reči dopru do svesti optuženika, pa dodade mekim tonom – Hajde, da čujem!

Holidej je stisnuo usne. – Nažalost, sve što znam već sam vam rekao.

Nolan lupi pesnicom o sto.

– Znaš li šta si ti?

Džordžijanac ravnodušno odmahnu glavom.

– Ti si običan glupak i lažov – procedi šerif.

Džordžijanac slegnu ramenima.

– Koga je briga šta vi mislite.

Nolan opusti ramena. Bio je obeshrabren i ljut. Nadao se znatno boljem rezultatu saslušanja. Jer uživao je vrhunski ugled u centralnom Teksasu i pljačka banke u Kornes Sitiju pala je kao crna mrlja na njegovu karijeru i kao najveći poraz koji je doživeo. Uhvatio je jednog od aktera pljačke, šta više glavnog organizatora po njegovom uverenju, ali opljačkani novac nije nađen. Gubitak petnaest hiljada dolara bio je šamar koji nije mogao da otrpi.

– Lukav si, Holideje, ali ti to ništa ne vredi. Izabrao si da za pljačku okriviš poznatog zločinca Lenarta, jer znaš da je njemu lako pripisati svaki zločin, a nema šanse da se iskaz proveri. Znaš da je on hulja za koga se zna s obe strane granice. Ali, zar misliš da ću poverovati kako je ta krvoločna zver bila u Kornes Sitiju, meni ispred nosa, a ja ga nisam primetio? – Nolan zastade u pola rečenice kao da mora da predahne. – Ali to sada nije važno. Mogu ti samo reći da je on pravi razbojnik, ali ni ti nisi ništa bolji. Lenart je prevario svakoga koga je mogao, ali i ti si. Iskoristio si Šejfera da napraviš buku u gradu i moram priznati da si dobro izabrao. Šejfer je bio dovolj-

no jak da svakoga ućutka pesnicama, pa nije došlo do pucnjave. Ali je bio i dovoljno glup da kasnije dopusti saučesniku da ga ubije i zadrži sav plen.

Džordžijanac je liznuo suve usne. Znao je da je nevin, ali mu to niko nije verovao. Jedini koji je sem njega znao istinu bio je Lenart, ali Dok nije znao gde se on sada nalazi. Obuzimale su ga crne misli, ali je već kovao plan da pobegne iz zatvora i pronađe Lenarta, makar mu za to trebalo i deset godina.

Šerif je uzdahnuo i zavalio se u stolici. Pokazao je palcem i njegov zamenik ga je energično ščepao i poveo u blok ćelija na spratu.

* * *

Šerifska kancelarija i gradski zatvor u Kornes Sitiju bili su tiho mesto, osim petkom i subotom uveče, a odeljenje s ćelijama na spratu bilo je najmirnije mesto koje se uopšte moglo zamisliti. Možda i stoga što se život u njima i nije mogao smatrati životom, već predvorjem smrti. Bile su samo četiri ćelije, po dve sa svake strane uskog hodnika koji je vodio do masivnih vrata, pojačanih gvozdenim rešetkama. Desno od vrata, u visini grudi, nalazio se mali drvetom obložen otvor, ugrađen u zid. Bio je to otvor za neku vrstu dimnjaka, koji je završavao dole u prizemlju gde je ključar Met Miler pripremao hranu za dežurne čuvare reda i zatvorenike. Pomoću dizalice, postavljene u dimnjak, hrana se transportovala zatvorenicima na sprat, a da se pritom gvozdena vrata nisu morala otvarati. Onaj ko se nalazio gore jednostavno bi povukao minijaturni lift u obliku sandučeta i hrana bi začas bila na spratu. Za otvaranje masivnih vrata, međutim, bila su potrebna dva ključa – jedan koji je otključavao vrata iznutra i drugi spolja. Zatvorenik je čak mogao na prepad savladati dežurnog čuvara ako bi ovaj bio neoprezan, ali ipak nije mogao izaći, jer je spoljni čuvar otključao samo onome čiji je glas poznavao. Prozora nije bilo. Iz tog zatvora, koji je izgrađen pre tri godine, niko do sada nije uspeo pobeći.

Iako nije bilo prozora, činilo se Holideju dok je dva dana kasnije sedeo na svom ležaju i pušio, da kroz prvi sprat struji neka hladna struja vazduha. Džordžijanac je osluškivao kako zamenik Benson šeta gore-dole uskim hodnikom. Odozdo su dopirali mirisi i isparenja iz tek opranih ćelija u prizemlju. U daljini, na crkvenom tornju je zvonilo. Do Holidejevih ušiju dopirala je škripa teretnih kola, koja su se kretala ulicom.

Petak je bio dan suđenja i toga dana očekivao je da će čuti i svoju presudu. Nada da će pobeći bila je zanemarljiva.

Šerifov zamenik je zastao pred njegovom ćelijom i Dok se zagledao u njega. Postojala je jedna dosta problematična mogućnost za bekstvo i Holidej je tokom dana dosta razmišljao o njoj, ali tu mogućnost nije želeo da isproba kada je Bark Benson na dužnosti.

Benson mu je izazovno uzvratio pogled iz kojeg je izbijala mržnja. To je bio čovek pljosnatog lica sa bradom od dva dana i loptastim ispupčenjem umesto čela. Imao je tridesetak godina, bio je čvrst i koštunjav, a njegov način opho-

đenja s ljudima nije bio nimalo nežan. Zato će Dok svoju zamisao morati da primeni na nekom drugom. Ali kome? Trojica šerifovih pomoćnika su se smenjivali na straži na odeljenju na spratu i sva trojica su izgledali kao da su posisali svu lukavost i opreznost ovog sveta.

Benson je nešto progunđao i vratio se pisaćem stolu, ostavljajući Džordžijanacu da se vrpolji na ležaju i pokuša da zaspi ako može. Holidej je sanjario o svom detinjstvu i mladosti provedene u Bostonu, država Džordžija kada se na teškim ulaznim vratima začulo kucanje. Uspravio se na ležaju kada je Benson otišao do vrata. Zamenik oslovi dežurnog s druge strane, sasluša odgovor pa se polako vrati do Dokove ćelije.

– Želiš li da vidiš jednog posetioca, Holideje?

– A ko je to?

– Tvoja sestra.

– Naravno – potvrdio je prilično dobro prikrivši svoje iznenađenje, jer nije imao nikakvu sestru.

Izvedena je procedura otvaranja dvostruke brave i Benson je malo kasnije kroz hodnik doveo jednu devojku. Na zamenikovom ružnom licu lebdeo je osmejak i kada je ugledao svoju „sestru" Holidej je shvatio zašto.

Devojka je bila prava lepotica, dugih nogu, izazovnih grudi i lepog ovalnog lica na kome su dominirala dva smeđa oka s tamnim prelivom. Hodala je graciozno i nadmeno što je njenoj ličnosti davalo notu odbojnosti. Kada je prišla ćeliji obrve joj se sastaviše, kao da Džordžijanacu daje neki mig, što ovaj shvati kao molbu da je ne izda.

– Zašto mi nisi rekao da ti je sestra takva lepotica, Holideje? – upita ga Benson, načinivši opaku grimasu.

– Nisi me ni pitao. A sada se gubi i pusti nas da na miru razgovaramo.

– Hvala vam – promrmlja devojka kada se zamenik uputio ka svom stolu.

– Dobro došli – pozdravi je Dok tiho. Onda se nasloni na dovratak ćelije, spreman da čuje zbog čega je devojka, koju nikada u životu nije video, slagala čuvare reda samo da bi ga posetila.

Nije morao da čeka. Okrenuvši Bensonu leđa, „sestra" je Doku otkrila da je njeno pravo ime Robin Samers i da je došla s ranča „Buls deset" u blizini Hegerstauna. Mada se iskreno nadala da će sud i porota biti blagi prema Holideju, priznala mu je da to nije glavni razlog njene posete. Želela je da zna gde bi mogla da nađe Lenarta, koji je bio njen ljubavnik. Jer Lenart je obećao da će nakon pljačke doći po nju i odvesti je na Istok, gde će oboje živeti u luksuzu. Bila je veoma zabrinuta što od njega nije čula ni glasa. Da li joj Dok Holidej može pomoći?

Ali najviše što je on mogao u tom trenutku da učini, bilo je da začuđeno zuri u nju kroz rešetke. Jedna naizgled fina i lepa devojka bila je zaljubljena u kučkinog sina kakav je Lenart. Posle tog prvog zaključka prisilio je sebe da Roja Lenarta objektivno oceni, pa je morao priznati kako taj tip svakako lepo izgleda i ima dovoljno šarma i rečitosti da osvoji skoro svaku devojku. Sigurno

je tako ubedio i Robin Samers kako je pljačka banke nešto zbog čega se ne treba mnogo uzbuđivati.

– Žao mi je, mis Samers – reče Dok konačno. – Ne bih znao da vam kažem gde ga možete naći. Ako baš hoćete, ne bih ni mogao znati, jer s njim nisam takoreći ni progovorio. Slučajno sam saznao da je on opljačkao banku i slučajno sam saznao njegovo ime. Ali to je sve što znam. – Opazio je kako je razočaranje pomračilo njeno lice pa je dodao nešto blaže. – Biće vam bolje bez njega, mis. Tokom svog života sreo sam mnogo nevaljalaca i bandita, ali Lenart je potukao sve rekorde.

Devojka prkosno isturi grudi. – Roj je fin i dobar čovek – izjavila je.

– Ne znam, gospođice, šta vam je on rekao, ali je sigurno da vas je opčinio. On uopšte nije takav kakvim ga vi smatrate.

Devojku obli rumenilo.

– Vi mrzite Roja, to je očigledno. Shvatam da vam nije pravo što ste vi u zatvoru, a on na slobodi s gomilom novca. Ali ipak mislim da preterujete.

– Preterujem? A da li ste slučajno čuli kako sam uhvaćen?

– Znam samo da su vas šerif i potera ščepali u planinama. To je sve.

– Onda da dodam kako sam uhvaćen pošto je Lenart pokušao da me ubije. Nije mu uspelo, ali sam bežeći od njega pao u reku i izgubio svest. Tako me je potera našla.

– To ne mogu da verujem. Roj ne bi mogao da ubije čoveka. Nikada!

Holidej bespomoćno raširi ruke, pa pusti da mu klonu niz telo. Često je imao prilike da vidi kako ljubav može od ljudi načiniti budalu. Očigledno je i Robin Samers bila nesposobna da ugleda Lenarta u pravom svetlu i ma šta on rekao, ona ne bi promenila mišljenje. Morao je pustiti da vreme i događaji učine svoje.

Devojka se okrenula i pogledala šerifovog zamenika, koji joj se osmehnuo, a onda ponovo posvetila pažnju Džordžijanacu. – Izgleda da sam samo gubila vreme što sam dolazila ovamo, mister Holideje.

– Bojim se da je tako.

U njenim očima pojavi se strepnja.

– Hoćete li reći šerifu da nisam vaša sestra i da sam ga slagala kako bih dobila dozvolu da razgovaram s vama?

Holidej se osmehnuo. – Gospođice, možda sam u životu imao trenutaka kad baš nisam bio džentlmen, ali tako nisko još nisam pao. Imam dovoljno dostojanstva da se nikome ne ulagujem.

– Hvala vam – rekla je i odmah dodala – Vi ne izgledate onako kako sam očekivala, mister Holideje. Ne kao čovek koji je učinio ono za šta ga optužuju.

Holideju je sada iz nekog nejasnog razloga bilo stalo da Robin Samers sačuva lepo mišljenje o njemu.

– Mada to sada uopšte nije važno, mis Samers, ipak ću vam reći da ja uopšte nisam bandit i da ni sada nisam došao u sukob sa zakonom. Jednostavno sam ispao nesrećna žrtva slučaja.

– Verujem vam. – Devojka mu je ozbiljno klimnula glavom, a u tom času je

šerifov zamenik ustao i prišao rešetkama.

– Žao mi je, mis Holidej, ali vreme je isteklo. Morate ići.

– Hvala vam, zameniče – Devojka je pružila ruku kroz rešetke i dotakla Holidejevu ruku. – Budi hrabar, Džone. Moliću se proviđenju za tebe.

– Znam da hoćeš... sestrice. Do viđenja.

Zamagljenih očiju Dok je pratio nju i zamenika dok su se udaljavali prema teškim vratima. Do sada, zbog svog načina života, kontaktu s ženama nije davao prednost. Sada su mu na um dolazile fantastične ideje kako bi život bio lepši i potpuniji da je sreo neku takvu lepoticu kao što je Robin Samers. Život bi bio sasvim drugačiji da ga je neka dobra, lepa i plemenita žena zavolela.

Igru njegove mašte prekinulo je trupkanje teških Bensonovih koraka i čangrljanje ključeva za njegovim pojasom. Dok je prilazio rešetkama govorio je s šeretskim prizvukom u glasu:

– Ti baš imaš zalihu iznenađenja, je li, Holideje? Ko bi rekao da zverka kao što si ti ima takvu sestricu!

– A ko bi pomislio da zverka kao ti govori takve srceparateljne reči!

Benson oćuta i vrati se svom stolu, uzevši u ruke neke raskupusane novine. Dok se udalji od rešetaka i priđe ležaju. Seo je na postelju i zagledao se u vrhove čizama. Na zatvor u Kornes Sitiju ponovo se spustila grobna tišina.

* * *

Otkucavanje ponoći sa časovnika na crkvenom tornju probudilo je Doka iz dubokog sna. Ležao je još izvesno vreme, zureći u senku rešetaka na zidu bez prozora, a onda je spustio noge na pod. Prstima je začešljao razbarušenu kosu. Namrštio se zbog gorkog ukusa u ustima od mnogih popušenih cigara.

Slab šum od kretanja u hodniku naterao ga je da se okrene i pogleda. Zatreptao je kada je za stolom ugledao omalenog, debeljuškastog čoveka, koji je sebi nalivao kafu iz limenog lončića. Jer kada je posle večere legao na postelju, za stolom je sedeo zamenik Deni Smit, koji je baš bio preuzeo dužnost.

– Ko ste vi? – zapita Dok grubo debeljka, a zvuk njegovog glasa iznenadio je i njega samog. Mahinalno je prišao rešetkama da bi bolje video.

Čovek s limenom značkom na prsima neprimetno se trgao. – Šta... aha... budan si. – Zauzeo je pozu neprikosnovene vlasti, odložio šolju s kafom i ustavši prišao bliže rešetkama. – Ja sam Fileman, Holideje. Specijalni šerifov zamenik, Taker Fileman.

– Specijalni zamenik? Prvi put čujem. A gde je Smit, koje je večeras bio tu?

– Otišao je sa šerifom i Bensonom. Pre dva časa došao je neki mladić i obavestio šerifa da je video neke sumnjive tipove na istočnom putu. Nagovestio je da bi to mogli biti kradljivci stoke, koje odavno tražimo.

– I ostavio je vas da ga zamenjujete? – Holidej se nije ni potrudio da prikrije svoje iznenađenje. Fileman mu je više

ličio na čoveka kome je mesto za nekom tezgom ili na šalteru.

– Nemoj misliti da sam manje od njega sposoban, nevaljalče – Fileman se još više ukruti. – I ranije sam obavljao ovakve dužnosti. – Govorio je samouvereno, ali je to bila samo fasada. I u njegovom glasu i držanju Dok je naslućivao nervozu.... i odmah se u njemu probudila iskra nade. Nolan i njegovi pomoćnici su van grada, a u zatvoru je samo jedan nesigurni stražar. Uz to je napolju i noć – saveznik svakog begunca.

Lice Džordžijanaca bilo je bezizrazno kada je prišao rešetkama i rekao.

– Mogu li dobiti lonče kafe, Filemane? Ne spava mi se.

– Možeš, ali udalji se od tih rešetaka. Ja ću ti gurnuti lonče kroz rešetke, a ti posle priđi pa ga uzmi.

– Razume se.

Holidej se poslušno povukao od rešetkastih vrata. Fileman mu uli kafu u svoje lonče, ostavi ga na podu iza rešetaka i mudro se odmače. Holidej brzo priđe, uze lonče i srknu.

Istog trenutka ispljunu tečnost i opsova.

– Zašto si to, do đavola, učinio? – povika Fileman.

– Ima neka buba u ovom lončetu – dreknu Džordžijanac ljutito. – Sto mu gromova, šta vi u ovom zatvoru radite ljudima! Hoćete da čoveku zgadite i samu pomisao na kafu. Evo! Pogledaj sam!

– Koješta – reče Fileman i priđe rešetkama da bi pogledao sadržaj lončeta koje je Holidej okrenuo prema njemu. Istog trenutka Dok mu hitnu u oči tečnost i pruživši ruku kroz rešetke, dohvati zamenika za prsa košulje, mada je ovaj kriknuo i pokušao da odskoči. Holidej ga svom snagom poteže i Fileman glavom lupi o rešetke vrata. Onda jeknu i zakoluta očima. Držeći ga jednom rukom da mu ne padne van domašaja, Holidej mu skide s opasača ključeve, a onda ga pusti da padne na pod.

– Izvini, druškane – prošaputa, gurajući grozničavo ključ u bravu. – Opet se potvrdilo staro pravilo da dobri i pošteni uvek izvuku deblji kraj. Ali da nisam ovako postupio, ja bih prošao gore nego ti.

Izašavši u hodnik, Dok uze Filemanu revolver iz futrole. Nije imao vremena da traži svoje, a sem toga, u prizemlju je možda još neko bio na straži. Ostaviće za sada svoju lekarsku torbu, svoje koltove i šešir jer je bolje biti bez šešira nego bez glave. Tiho je prišao vratima i oslušnuo. Odozdo se nije čuo nikakav šum. Prišao je šuberu na zidu i otvorio ga. Povukao je oprezno konopac i začuo kako kontrateg lagano klizi po svom ležištu naniže, a sandučić za hranu naviše. Morao je sandučić izvući iznad otvora, jer inače ne bi mogao izići kroz donji otvor. Držeći konopac rukama, provukao je kroz otvor najpre noge, a zatim trup i ramena. Otvor je bio dovoljno širok i on je, držeći se rukama za konopac, lagano klizio nadole. Na dnu dimnjaka osetio je miris povrća i pržene masti. Dimnjak je, znači, vodio u kuhinju. Tim bolje. Pod stopalima osetio je drveni poklopac šubera. Laganim pokretom nogu, da ne bi pričinio buku,

pokušao je da šuber pomeri u stranu, ali mu to nije pošlo za rukom. Moraće da razvali, a to nije zgodno, ako se u prizemlju nalazi još neki „specijalni zamenik". Odupro se ramenom o zid, a petama upro u kapak i ovaj je uz tresak popustio. Prošavši kroz pukotinu, Dok se našao u kuhinji. U potpunom mraku preskočio je preko nekih vreća i prišao levim vratima, koja su vodila u šerifsku kancelariju. Ništa se nije čulo. Znači, u zgradi nije bilo više nikoga. Zadovoljan tako srećnim ishodom, Džordžijanac otvori vrata i ušunja se u odaju. Sve je i dalje bilo mirno. Na brzinu je pripasao opasač sa svojim revolverima, koji je visio o zidu. Šešira i torbe, međutim, nije bilo. Zatim se vratio do kuhinjskih vrata i otvorio ih. Zakoračivši napolje, našao se u bistroj zvezdanoj noći. Osvrnuo se, zureći širom otvorenim očima levo i desno. Ništa se nije micalo.

Bilo je sasvim jednostavno stići do zatvorske štale. U potpunoj tami Mig ga je prepoznao i pozdravio ga tihim rzanjem. Našavši sedlo, Holidej ga prebaci ždrepcu preko leđa, zategnu kolan i nabaci mu uzde na glavu. Onda ga izvede.

Laganim hodom, da ne pobudi ničiju pažnju, napet i spreman na sve, pošao je ulicom, očekujući svakog trenutka da čuje povike za sobom. Budnim okom motrio je kuće, birajući sporedne ulice u kojima je bilo manje mogućnosti da nekoga sretne. Uskoro je ugledao preriju pred sobom. Njegov konj je bio dobro nahranjen, odmoran i željan trčanja. Kada su poslednje gradske kuće minule pokraj njega, Dok petama obodri konja na trk.

Noć se sklopila za njim i progutala ga.

* * *

Trojica šerifovih pomoćnika ćutke su stajali, posmatrajući kako Nolan pažljivo zavija cigaretu u mrki papir i koncentrisano posmatra usamljenu liniju konjskih tragova, koji su vodili prema planinskom masivu Čok. Kako su se minuti nepodnošljivo lenjo vukli, a da visoki šerif mrgodnog lica nije progovorio ni reč, nestrpljenje je navelo Barka Bensona da upita.

– Onda, je li to njegov trag ili nije, šerife?

– Njegov je.

Niko nije ni pomišljao da šerifovu tvrdnju dovede u sumnju. Sem Nolan bio je nadaleko poznat po tragačkim sposobnostima, više nego po bilo čemu drugom i zahvaljujući toj njegovog nespornoj veštini uspelo mu je da do sada brojne zločince privede sudu pravde.

– Šta onda čekamo, šerife? – upita Benson posle još jedne pauze.

Kratak odsečan pokret šerifove ruke opomenuo je Bensona da ćuti. Nolan je duboko razmišljao. Stavljao je sebe u položaj begunca Doka Holideja i na taj način pokušavao da dokuči kako bi ovaj mogao iskoristiti svoju novostečenu slobodu.

Zaključio je da njegov, obično hitar duh, ovoga jutra funkcioniše nešto sporije. Za to je postojao razumljiv razlog. Tokom protekle noći Nolan je prešao skoro pedeset kilometara prateći ono

što se kasnije ispostavilo da je bio lažan putokaz, a kada se vratio u Kornes Siti zatekao je u gradu uzbunu zbog bekstva Doka Holideja. Umor i ljutina uzimali su sada svoj danak. Ali šerifove umne sposobnosti još uvek su bile na visini i kada je dopušio cigaretu, u glavi su mu se počele uobličavati slutnje o sasvim novoj teoriji o događajima koji su se odigrali. Najpre je sa svojim pomoćnicima želeo da proveri realnost svojih razmišljanja.

– Ovde nešto nije u redu – rekao je tiho. – Nisam pretpostavljao da će Holidej postupiti kao što je postupio.

Tri glave su se potvrdno zaklimale, iako im očigledno nije bilo jasno šta je šerif time mislio. Nolan nastavi – Bilo bi normalno da pođe tamo gde je ostavio novac. Ništa prirodnije nego da ponese ono zbog čega se izlagao opasnosti.

– Pogledao je pomoćnike, koji su nemo zurili u njega i nastavio – Ali nismo opazili da se bilo gde zaustavio. To bi značilo dve mogućnosti: ili da novac nije tamo gde bi eventulano trebalo da bude, ili Holidej nije hteo da ga uzme. Ovo drugo bi bilo logično samo ako pretpostavimo da je Holidej računao da će se uskoro vratiti i uzeti novac. Ali ja u tu pretpostavku mnogo ne verujem. Zašto bi se ponovo izlagao riziku da se vraća na mesto zločina?

Njegovi pomoćnici su i dalje zurili pred sebe i ćutali. Nolan nastavi – Ostaje dakle prva pretpostavka. On je sve vreme tvrdio da s pljačkom nema veze. U tom slučaju novac bi bio kod pravog pljačkaša i Holidej, razumljivo, nije imao šta da traži u ovom kraju. Logično bi tada bilo da pođe u potragu za čovekom koji ga je nasankao i bacio krivicu na njega. Da li bi to mogao biti Lenart? Počinjem da sumnjam u sve i svašta.

Kostigan i Smit su neodređeno klimnuli glavom, ali se Benson kategorički usprotivio.

– Ja mislim da je njegova jedina želja da nam što više umakne, šerife. Pred njim je dug put bežanja koje mu je jedini cilj.

Neslaganje njegovog zamenika nije uopšte pokolebalo šerifa. Bruk Benson je bio najbolji zamenik na platnom spisku i čovek od neprocenjive vrednosti u teškim situacijama, ali nikada nije bio veliki mislilac. Najbolje je razmišljao pesnicama i revolverom.

– Svaki čovek koji prekrši zakon nije mnogo mudar, Bark – reče šerif blago.

– Ali ovde mislim da sam u pravu. Holidej sigurno za nečim traga i činjenica da se uputio prema planinama čvrsto nagoveštava da je govorio istinu kada je kazao da nema veze s pljačkom i novcem i da ne zna kuda je otišao Lenart.

– Na osnovu čega to zaključujete, šerife? – upita Trent Kostigan.

Nolan pokaza rukom prema mrgodnim, visokim planinama.

– Na osnovu toga što je došao ovamo. Mi smo temeljno pretražili planine i znamo da ništa nismo našli. I Holidej je sigurno došao do tog zaključka. Prema tome, mora postojati samo jedan razlog zašto je došao ovamo, a to je njegovo

verovanje da će naći trag čoveka za koga tvrdi da je izveo pljačku.

– To izgleda dosta logično, šerife – složi se Deni Smit posle kraćeg razmišljanja.

– Meni ne izgleda – bio je tvrdoglav Benson. – Ti lopovi su, ako ih je bilo, koristili puteve po stenama, gde ne ostaje nikakav trag. Kako je Holidej mogao da računa da će naći trag posle tri dana?

– On je prvoklasni tragač – odgovori mu Nolan.

– Ne bih baš rekao – promrmlja Benson.

– Imaš neku bolju ideju, Bark? – upita ga šerif.

Benson pocrvene: – Pa... nemam.

– U tom slučaju prihvatićemo moju teoriju i poći za tragom. – Šerif uzjaha. – Ako je moja zamisao tačna, Holidej će potražiti tragove u onom regionu gde je, po njegovom tvrđenju, Lenart pokušao da ga ubije. Jahaćemo na sever i proći ćemo kroz Dilanov prolaz. Ne moram naglašavati da je opreznost pritom neophodna.

– A šta ako on ne bude tamo, šerife? – upita Deni Smit kad su pojahali preko ravnice, obrasle požutelom travom.

Sem Nolan mu nije odgovorio, uglavnom zato što u svojim razmišljanjima nije išao tako daleko. Ali kad su stigli do podnožja planine on shvati da ako je njegova teorija tačna, onda neće imati drugog izbora sem da goni Holideja sve dok ga ne stigne. Petnaest hiljada dolara im je iskliznulo iz ruku i Džordžijanac je sada bio jedina veza koja ih je mogla odvesti do nestalog novca.

* * *

Holidej je klečao u dubokoj senci granate topole. U uglu usana držao je poludopušenu cigaru, a jedva primetan dašak vetra nosio je plavičasti dim prema Migu, koji je stajao i pasao na jednom busenu trave. Sudeći po suncu, računao je da mora biti oko jedanaest. Od prvog osvita prokrstario je dobar deo predela zapadno od škriljaste visoravni i sada se odmarao. Nije bio umoran već samo obeshrabren. Šest časova neumornog traganja... i ništa! Trag Roja Lenarta tu se završavao.

Digao je ruku i protrljao se po čelu, zanet u napregnuto razmišljanje. Šta je on znao o banditu kakav je Lenart i šta bi taj mogao učiniti u ovakvoj situaciji? Skoro ništa. Lenart je mogao krenuti za Meksiko, Kaliforniju, Kanadu ili u Njujork!

Pri toj pomisli Džordžijanac se još više namršti. Robin Samers mu je rekla da su ona i Lenart nameravali otputovati na Istok posle pljačke koja bi im donela novac. Zar je moguće da je Lenart stvarno imao Istok na umu? Da li mu je ta namera nepažnjom izletela iz usta? Dok odmahnu glavom i izvadivši tabakeru, odabra dugačku tanku „virdžiniju". Ne, nije se to moglo desiti onako lukavom tipu. Ljudi Lenartovog kova ne čine greške i ta pomisao još više probudi Džordžijančevo očajanje. Duboko je uzdahnuo i digavši pogled iznad prerije ugledao pticu koja se baš tog trenutka vinula u vazduh. Bio je to soko, koji se odjednom pojavio na nebu iznad oštrih, izlomljenih vrhova ulevo od njega. Ptica

grabljivica, koja se u svom prirodnom ambijentu nije imala čega plašiti, ispustila je pri poletanju krik straha, koji je jedva dopro do Doka, ali je ipak bio dovoljno glasan da zazvoni kao alarm čoveku osetljivom na svaki šum prirode, kakav je bio Džordžijanac.

Nešto je uplašilo sokola. Ali šta?

U tri koraka priskočio je svom konju i za tren oka visoki kameniti prevoj ostao je pust. Jašući oprezno, Holidej se držao staze ispod prevoja, koja ga je vodila nizbrdo i prema zapadu nekoliko stotina metara. Zatim je poterao svog ždrepca do jedne stene neobičnog oblika koja je podsećala na konja propetog na zadnje noge i ostavivši ga u podnožju te stene, popeo se uz glatku kosinu do mesta odakle je mogao da baci pogled unazad do topoljaka koji je sada ličio na zeleni jastučasti oblak.

Četiri čoveka jahala su preko kamenite zaravni i približavala mu se. Na prsima jednog od njih zasijala je šerifska zvezda. Holidej je za trenutak nepomično ležao dok mu je srce ubrzano tuklo. Koliko blizu sme da ih pusti?

Kliznuo je brzo niz stenu do svog konja i vinuo se u sedlo. Ali nije žurio. Nije hteo da ga jača buka oda i pažljivo je birao svaki pedalj terena kojim će proći, jer je nastojao da za sobom ne ostavi nikakav trag. Za trenutak je bio zahvalan Lenartu, jer je ovaj teren bio njegov izbor.

Nešto više od sata jahao je podnožjem zapadne strane planinskog masiva. Vešt tragač, kao Nolan, sigurno je dosad otkrio njegove tragove na planini, jer se on sam više usredsredio na pronalaženje Lenartovih tragova nego na prikrivanje sopstvenih. Ali, Dok je računao da ima veliku prednost i nameravao je da tu prednost još poveća. Levo od njega jedna rečica pravila je okuku. Dok potera Miga u vodu, a onda, pojahavši sredinom korita, krenu rečnim tokom kroz dosta gustu šumu.

Tek posle nekoliko časova napustio je rečni tok na mestu gde je rečica naglo skretala prema severu. Čok planine ostale su iza njega, plavičaste i ćutljive. Pojahao je preko otvorene prerije, ne vodeći računa što za sobom ostavlja trag i misleći samo na brzinu.

Pošto je prešao još oko osam kilometara zategao je vođice svog konja i zaustavio se u jednom gustom šumarku. Hteo je da odmori konja, jer je dan postao neizdržljivo vreo. Daleko na jugu ravna spržena prerija podrhtavala je u izmaglici vrelog podneva. Zapalio je cigaru, a onda istrljao oznojene grudi i plećke svog vernog Miga navlaženim ubrusom. Bio je slobodan i mogao je ostati slobodan ako nastavi da beži. Ali dokle? Ta pomisao bila mu je teška kao kamen. Morao je naći izlaz, a izlaz je bio u Lenartu. Morao ga je naći. To nije bilo nimalo lako, jer je sada bio begunac, čovek van zakona. A to nije mogao izmeniti ako se ne dočepa bandita markantne spoljašnjosti s petnaest hiljada dolara u bisagama.

Uzjahavši ponovo konja, poterao ga je bez određenog cilja sve dok nije došao do puta i oznake koja mu je govorila da Kornes Siti leži dvadeset osam kilome-

tara prema istoku, a Vitselttaun trideset kilometara prema zapadu.

Vitselttaun! Odjednom je uhvatio sebe da razmišlja o Robin Samers. Ona mu je rekla da živi na malom ranču u blizini Vitselttauna. Kako se ono zvaše njen ranč? „Buls deset"... Da, to je ime ranča! Ta devojka bila je Lenartova ljubavnica. Ona je mnogo bolje poznavala tog iščezlog čoveka nego Dok, koji ga je jedva i video. Da li bi mu ona mogla pružiti neki putokaz?

Džordžijanac je znao da je ta nada slaba. Ali ipak je bila nada.

Poterao je konja u lagani kas i uputio se putem koji je vodio prema zapadu.

* * *

– Hoćete li još jednu šolju kafe, mister Holideje?

– Mislim da bih mogao.

– Da li biste želeli i neko piće?

– Dovodite me u iskušenje, ali radije bih da sačuvam bistru glavu.

Devojka uze njegovu šolju i nestade u kući. Holidej ispruži noge i pusti da mu pogled šeta po prostranstvu pred njim. Sedeo je na verandi u pročelju male ranč kuće. Bilo je kasno popodne. Njegov konj, rasedlan, vruskao je zob u obližnjem koralu.

Ta rančerska kućica više je bila koliba od neobojenih dasaka, koja se sastojala od dva odeljenja. Ranč je devojka nasledila pre tri meseca, posle smrti njenog strica. Meštani su se čudili kada je Robin izabrala da vodi ranč umesto da ga proda, kako su svi očekivali. Govorili su da neće moći sama da upravlja rančem i sudeći po izgledu bili su u pravu. Devojka je objasnila Džordžijanacu kako je raspustila sve kauboje, jer je očekivala da će uskoro doći Lenart s džepovima nabijenim novčanicama i povesti je na Istok.U međuvremenu je prodala i stoku i s bankom u Vitselttaunu postigla dogovor da banka otkupi ranč čim ona odluči da ga proda. Iskusnim okom Holidej je procenio da neće dobiti više od nekoliko stotina dolara.

Robin se vratila na verandu, noseći kafu, a onda prinela jednu staru stolicu bliže njegovoj, posle čega su nastavili razgovor. Nije se usudila da ispriča ono što je znala o Lenartu. Tako je Dok doznao da je Lenart dojahao na njen ranč pre mesec dana s nekoliko teških rana od puščanih zrna. Robin je htela da pozove lekara, ali je on insistirao da ga ona leči sama. Ona je po tome zaključila da je on begunac pred zakonom, ali je to nije mnogo uznemiravalo. Otkrila je Holideju da je i njen otac bio bandit, pa je bila navikla da zakon i policiju gleda kao prirodne neprijatelje. A Lenart ju je uverio da „oni", pod čim je podrazumevao sve bogate i moćne ljude, nisu bili pošteni prema njemu. Tobož, oni su Roja Lenarta opljačkali, prevarili ga, izneli ga na loš glas, oduzeli mu ono što mu je od rođenja pripadalo. Lenart je smatrao da mu ceo svet nešto duguje i pri tome je bio toliko uverljiv da je za svoje gledište pridobio i devojku. Ona ga je i dalje volela i bila je sigurna da je samo nešto strašno, što ga je zadesilo, sprečilo Roja da joj se vrati. Nije to rekla, ali po svemu se videlo da ne veruje u njegovu priču o tome šta se dogodilo.

A Holidej se nije trudio da joj objasni kako je ispala budala. Bila mu je simpatična, ali nije imalo smisla gubiti vreme. On je samo od nje želeo da sazna bilo šta što bi ga odvelo do njegovog cilja. Moralo je postojati nešto što je Lenart rekao ili učinio, a što bi bilo od značaja. Kada joj je to pomenuo, pogledala ga je pravo u oči onim čvrstim pogledom koji ga je pomalo uzbuđivao.

– Ako bi i bilo tako, mister Holidej... zašto bih vam ja to rekla? Zašto bih vam pomogla da gonite Roja i da ga na koncu možda i ubijete?

– Ne sećam se da sam bilo kada pomenuo ubijanje, ali ako sam vas dobro razumeo... znači li to da ste se nečega setili?

– Možda.

Holidej oseti da mu je srce brže zakucalo.

– Želim da znam šta je to, Robin. Morate mi reći.

– Za to postoje uslovi, mister Holidej.

– Kakvi uslovi?

– Pa, prvo mi se morate najsvečanije obavezati da Roju nećete učiniti ništa nažao, ako vam ovaj mali podatak, koga sam se setila, pomogne da ga pronađete.

– Obećanje? Šta bi vam moje obećanje značilo?

Osmehnula se krajičkom usana.

– Upravo ste sami odgovorili na to pitanje. Ne, nemojte se čuditi – nastavila je, primetivši njegov pogled. – Kada biste bili čovek čija reč ne znači ništa, vi biste se odmah, bez ustezanja obavezali.Ovim pitanjem potvrdili ste da ste častan čovek. Ali ja sam već pri prvom susretu zaključila da vi držite reč.

– U redu. Dajem vam reč da mu neću učiniti ništa... ukoliko dođem do novca koji je opljačkao. Ali znajući ljude kakav je Lenart, to će biti đavolski teško. Prihvatam, dakle, vaš uslov uz malu korekciju. A šta je drugi uslov?

– Da me povedete sa sobom.

Holidej zatrepta:

– Da vas povedem? Ali, devojko, shvatate li da sam ja u bekstvu? Mene će šerif loviti kao divlju zverku i ako budete uhvaćeni sa mnom i vi ćete otići u zatvor.

– Mislite da se ja plašim zatvora? Hoću da nađem čoveka koga volim, a da bih to ostvarila, spremna sam na svaki rizik.

– To je ludo.

– Možda, ali ja sam takva.

– Ako dođe do sukoba s Lenartom može se desiti da poginete. On bi vas mogao smaknuti jednostavno kao da ubija muvu. Nolan mi je rekao da je vaš dragi i voljeni dečko ubio više ljudi nego žuta groznica.

– Ja u to ne verujem i nikad neću verovati. Hoćete li me povesti sa sobom, mister Holideje?

Pogledao ju je oštro. Osećao je kao ličnu uvredu da nitkov kao Roj Lenart, mada lep i slatkorečiv muškarac, može kod inteligentne žene kao što je Robin probuditi osećaj tako duboke lojalnosti. Uzdahnuo je, odlučivši da prihvati sudbinu onakvu kakva jeste: – Ako nema drugog izbora...

– Nema.

Holidej klimnu glavom: – Onda ću vas povesti.

Devojka ga dotače po mišici.

– Nećete zažaliti, mister Holideje. Ja sam izvrstan jahač i mnogo sam jača nego što izgledam. Neću vam smetati.

Holidej oseti kako mu je od njenog dodira krv zastrujala brže. Osmehnuo se i upitao – Kuda da vas vodim, Robin?

– Jeste li ikada čuli za mesto koje se zove Dezertvil Springs?

– Gde je to?

– S one strane crvene pustinje. Ne znam da li to mnogo znači, ali Roj je u bunilu od rana to više puta pomenuo. Kada se oporavio, upitala sam ga za to. Nasmejao se i odgovorio da je to vrlo zgodno mesto za skrivanje kad je čovek u nevolji.

Holidej ustade i, duboko zamišljen, pogleda prema jugu. Bila je to vrlo nesigurna pretpostavka, ali razmišljanja Robin nisu bila bez osnova. Složio se da je bekstvo preko pustinje zbog velikog rastojanja između Kornes Sitija i Dezertvil Springsa moglo pasti na pamet Lenartu kao najbolje trenutno rešenje.

– Neko vreme sam pomišljala da sama pređem pustinju – rekla je devojka – ali tolike priče o opasnostima u njoj...

– Nećete morati da to izvedete sami, mis Samers – prekide je Holidej. – Koliko će vam vremena trebati da se spremite?

* * *

Noć su proveli u jednoj kružnoj jaruzi, duboko u pustinji. Obučena u suknju za jahanje od jelenske kože i čizme od telećeg boksa, na malom mustangu, uvežbanom da vozi karuce, Robin Samers je dokazala da uprkos nešto sporijem tempu njena tvrdnja o sopstvenoj snazi nije bila puko hvalisanje.

Kada su završili večeru, vazduh nad pustinjom postao je hladan i jaruga im je postala dobra zaštita od vetra. Kada su u osvit zore krenuli dalje još je bilo hladno. Osveženi, konji su se živahno kretali i pre nego što je ponovo ovladala dnevna vrelina i prinudila ih da iz trka pređu u brzi kas, prešli su prilično veliko rastojanje. Idući tim tempom, Holidej se nadao da će dosta brzo stići do svog cilja.

Juče ujutru, pri polasku, Robin se zaustavila na susednom ranču, kako bi se raspitala za pravac prema Dezertvil Springsu. Rančer Bob Krebtri rekao joj je kojim putem treba da pođe. Objasnio joj je da se Dezertvil Springs nalazi blizu jednog ogromnog kamenog masiva, koji se mogao videti s udaljenosti veće od dvadeset kilometara.

Negde oko podneva zaustavili su se da u zaklonu pod jednom stenom, koja je činila ispust nalik na balkon, provedu dva časa radi odmora. Popodne im je kretanje otežavao kameniti, teže prohodan teren. Neko vreme jahali su prašnjavom i suvom ravnicom, zatim prešli preko niza vododerina i jaruga i popeli se na visoki prevoj od crvenih stena. Sada se pred njima pružao teren mestimično ispresecan visokim, oštrim liticama.

Polovinom popodneva Holidej je bio prinuđen da ponovo zastane radi odmora za koji su iskoristili jedan duboki ka-

njon. Kada su nastavili put bilo je nešto hladnije. Izašavši iz kanjona, dugačkog skoro dva kilometara, Holidej zateže vođicu i pokretom glave pokaza iza njih:

– Eno ga tamo!

Žmirkajući zbog bleštavog sunca, devojka u prvom trenutku nije videla ništa. Zatim je priterala svog konja bliže Holidejevom i prateći njegovu ispruženu ruku ugledala nejasne, drhtave obrise kamenog masiva. Stena je bila ogromna i ličila je na kažiprst, ispravljen ka nebu.

* * *

Bob Krebtri je uzdahnuo kada je s mukom prebacio sedlo sa zasopljenog šerifovog mrkova na svog dugonogog pastuva zelenka. Konj je češao glavu o gazdin lakat kao da negoduje na pomisao da će ga neki stranac jahati po teškom danu, ali ga je Krebtri osedlao ne obazirući se na proteste životinje.

– Moraćete da pripazite, šerife – obratio se Krebtri visokom čoveku čije je odelo bilo prekriveno slojem prašine.

– Moj zelenko je dobar konj, ali ume da bude i neposlušan.

– Pripaziću, Bobe. I zahvalan sam ti što si mi ga pozajmio.

– Onaj ko nije voljan da pomogne čuvaru reda i nije nikakav čovek – namršti se rančer. – Još uvek mi je teško da poverujem da je mis Robin dopustila sebi da se spetlja s odbeglim uhapšenikom. Jeste li sasvim sigurni, šerife...

– Siguran sam.

Sem Nolan je bio zadovoljan. Do ovog ranča dovela ga je njegova poslovična upornost, tvrdoglavost, ali i zrnce sreće. A ono ga je zadesilo toga jutra, nakon što je svoje umorne pomoćnike poslao nazad u grad. Češljao je prostor na severu i zapadu od masiva Čok, uzalud tragajući. Onda je naišao na starog kopača zlata, koji je možda bio čudak kako se govorilo, ali je imao dobar vid. A on je tog jutra, silazeći iz svoje kolibe u brdima, video trag jednog konjanika koji se pružao prema zapadu. Šerifu je trebalo samo dva časa da taj trag nađe. Nije štedeo svog konja, prateći taj trag do ranča „Buls deset", odakle je nastavio ne za jednim već za dva traga konjskih kopita, sve do brda iznad Krebtrijeve rančerske kuće.

Završivši sedlanje, rančer ga upita – Zar ne bi bilo bolje da ste nekog poveli sa sobom, šerife?

– Voleo bih to, Bobe. Ali ne znam koliko će dugo ovo gonjenje trajati.

– Pretpostavljam da ćete ići do kraja, zar ne?

– Mislim da hoću, Bobe. Do viđenja!

* * *

Konj je ležao mrtav, prostreljen hicem kroz glavu.

S koltom u ruci Holidej je nekoliko puta obišao oko mrtve životinje i opazio da ona ima slomljenu prednju nogu, a na kratkom rastojanju odatle se uzana, duboka rupa prerijskog kunića i širok otisak tela na tlu, što je pokazivalo gde je konj pao. Mrtva životinja bila je dugonogi mrkov s krupnim belim šarama.

Bio je to Lenartov konj.

Holidej se vratio do devojke koja je, sedeći na konju, čekala stotinak metara

pozadi, a onda se okrenuo i ponovo prešao rastojanje do mrtve životinje i malo dalje prema jugu, tragom ljudskih stopa, koji se udaljavao. Robin je krenula za njim i zaustaviši se kraj Miga potvrdila – Ovo je Rojev konj, mister Holidej. Kupila sam mu ga u Vitselttaunu.

– Izgleda da je našeg prijatelja Roja na kraju sreća ipak izdala – klimnu glavom Holidej. Nije prikrivao zadovoljstvo zbog toga. Kada su bili stigli u Dezertvil Springs, tamo je našao dokaz da je Lenart neko vreme boravio u tom gradu, ali su tragovi, koji su odatle vodili prema jugu, bili stari već dva dana. Za čoveka u bekstvu dva dana su bila velika prednost, ali je sada jazbina prerijskog kunića tu prednost drastično smanjila.

Devojčin pogled bio je prikovan za tamne obrise predela na jugu. Holidej je naslućivao da ona u mašti zamišlja Lenarta kako tetura kroz vrelinu pustare, a možda čak leži beživotno opružen pod nemilosrdnim suncem. Holidej nije to tako zamišljao. Ukoliko bandit nije bio povređen pri padu njegovog konja, on nije morao biti u lošem stanju. Poneo je sigurno čuturicu s vodom, a možda je u Dezertvil Springsu nju, ili čak više njih, dobro napunio. S obližnjeg brdskog prevoja video je zelene mrlje na južnom horizontu. One su značile drveće i travu, a trava i drveće su značili da u blizini ima vode, a voda je opet značila da blizu postoji neki ranč, ili čak grad gde čovek s novcem može kupiti drugog konja. Ipak, sve u svemu, ovo je bio srećan događaj, zaključi. Okrete se i pođe prema svom konju.

– Mister Holideje...

– Da, mis Samers? – njegov glas bio je blag.

– Umorna sam. Možemo li se malo odmoriti?

– U redu – reče Holidej nevoljko. – Ali samo desetak minuta, ne više. – Želeo je što pre da nastavi svežim tragom.

Seli su u senku jednog čvornovatog drveta. Devojka je bila neobično tiha.

– Nešto vas muči? – upita je Dok posle kratkog ćutanja.

– Razmišljam o Roju.

– Pretpostavljao sam.

Obazrela se. – Mister Holidej, jeste li pri razgledanju tragova opazili nešto što bi ukazivalo na mogućnost da je Roj povređen?

– Nisam.

Sklonila je pramen kose sa čela.

– Čudno... Mislila sam ... pa, eto, kada Roj nije došao po mene, kao što je obećao... da ga je nešto u tome moralo sprečiti. Ali ako je bio zdrav i sposoban da dođe dovde, mogao je doći i do mog ranča.

– On nikada nije ni nameravao da vam se vrati.

– Nemojte mi to govoriti, molim vas...

– Kažem vam samo ono što i vi mislite, Robin. On nije dobar, a uz to je i kompletna budala.

– Budala?

– Svaki čovek koji ostavi devojku kao što ste vi, jeste budala. Na njegovom mestu... – Dok naglo ućuta.

– Vi ste vrlo čudan čovek, mister Holidej – tiho reče devojka, gledajući ga postrance.

– Može biti. – Dok se ljutio na sebe zbog brzog jezika. – Bilo bi dobro da krenemo.

– I ja mislim – glas joj je zvučao umorno i apatično. – Rekla sam da vas neću zadržavati.

Džordžijanac je dugo ćutao. – Ne morate nastaviti put ako ne želite – rekao je najzad.

– Ne razumem vas.

– Ako hoćete, vratiću vas kući.

– Molim? Ali to bi značilo da zauvek izgubite Rojev trag!

– Čujte, Robin! Kada i ako stignem Lenarta, to neće biti nimalo ugodna scena. Znam da ne verujete u ono što sam vam o njemu rekao, ali biće pravi pakao kada se budemo pogledali oči u oči. Ne želim da rizikujem vaš život. I, možda... možda čak ne želim da vidite Lenarta u pravom svetlu.

– Vi biste zbog mene rizikovali da propustite šansu da uhvatite Roja?

Dok skrenu pogled. – Ima važnijih stvari od osvete i novca.

– Hvala vam, mister Holidej – reče devojka poćutavši malo – ali osećam da moram da nastavim dalje. Moram da saznam istinu o Roju. Razumete li?

Holidej klimnu glavom. Prvo seme sumnje bilo je posejano u njenoj svesti i sada će početi borba između sumnje i ljubavi.

– Idem da dovedem konje – rekao je, spazivši suze u njenim očima.

* * *

Na brdskom prevoju iznad izdužene, uske doline štrčao je komad stene u obliku sedla. Nepomična osoba, ispružena na glatkoj površini tog kamena privukla je pažnju lešinara, koji je kružio u vazduhu iznad nje užagrenog pogleda. Čovek pomeri glavu i lešinar uplašeno zalupa krilima i odleti.

Roj Lenart ispljunu vlat travke, razgiba mišićava ramena i pogleda prema severu. Ispod njega, od mesta gde je ležao, dolina se pružala prema severu i istoku. Na zapadu žute i crvenkaste boje predela ustupale su mesto zelenoj, koja je označavala predeo s travom i drvećem što je raslo na obalama reke šestsedam kilometara odatle. Tri kilometra od njega sunčevi zraci odbijali su se od srebrnasto obojenih cisterni za kišnicu u obližnjem gradiću. To što se popeo na ovu prirodnu osmatračnicu pre nego što se uputi u grad, pokazalo se korisnim, jer je na udaljenom kraju dugačke doline ugledao oblak prašine. Sada, pola sata kasnije, u tom oblaku mogao je da razazna obrise dva konjanika.

Zažmurio je. Je li to bila neprilika na vidiku ili su dva konjanika slučajno odabrala taj put. Da bi to saznao morao je još da sačeka.

Gubitak konja ga je uzdrmao, ali se brzo oporavio. U međuvremenu tamne siluete u dolini postajale su sve krupnije. To nisu mogli biti ni kopači zlata, jer nisu vukli tovarne konje, ni lovci jer se u pustinji nije imalo šta uloviti. Niko ko nije bio prinuđen nije išao kroz tu prokletu pustinju.

Holidej? Ne, to ne može biti on. Lično ga je video kako nestaje u talasima reke Troj dok su oko njega praštali vodosko-

ci od njegovih, Lenartovih, kuršuma. Niko to ne bi preživeo.

Ipak jeste. Jer kad su se dva konjanika zaustavila da se odmore na jednom uzvišenju, Lenartovo sokolovo oko prepoznalo je markantnog, elegantnog jahača, koji je sjahao da pomogne svom saputniku. Ako Lenarta oči nisu varale, s Holidejem je jahala neka žena. Znači, Holidej je napipao njegov već „ohlađeni" trag! To je, naravno, bilo loše, ali od zla uvek ima gore. Umesto Holideja i žene, mogla je to biti potera od pedesetak ljudi.

A možda je potera ipak negde u blizini? Možda šerif Kornes Sitija goni Holideja? Jer ako je i preživeo pad u reku, Holidej je morao biti uhvaćen, a onda je pobegao iz zatvora...

Do tog trenutka Lenart je bio rešen da ga sačeka i sredi s par kuršuma, ali sada je instinkt samoodržanja stupio u dejstvo. Ne, neće on na sebe navući Holidejeve progonitelje.

Ide u grad. Tamo je mogao dobiti sve što je hteo i kupiti svakog koga je hteo...

Osmehnuo se, prebacio bisage preko ramena i kliznuo niz brid stene.

* * *

Pajk Marton, Teksašanin i Svid Henson, Šveđanin, uvek su bili spremni da zarade novac, ako ta zarada nije podrazumevala neki veći i pošten napor. Kada im je nepoznati ponudio nečastan posao, oduševljeno su zgrabili novac. Sada je njihovo dugo čekanje na vrelom vrhu bilo skoro pri kraju. Njihova žrtva se približavala prašnjavim putem ispod njih, prilazeći sve bliže ka puškometu.

Ponavljajući u sebi opis koji mu je dao Lenart, Marton se obrati svom saučesniku – Da, to je sasvim izvesno čovek koga čekamo. Ali naš poslodavac nije nam ništa rekao o nekoj ženi, je li tako? A s ovim čovekom je i neka žena.

Njegov glavati prijatelj slegnu remenima.

– U čemu je razlika? Svršićemo s njim i tutanj.

Promumlavši nešto u znak saglasnosti, Marton nanišani svojom „vinčesterkom" kako bi proverio da li je meta prišla dovoljno blizu. Smetalo mu je što osvetljenje nije bilo najbolje. Sunce više nije bilo ni upola tako sjajno kao onda kad se njihova žrtva bila zaustavila na pola sata da se odmori u kanjonu nekoliko kilometara dalje prema severu. Jer oblaci su se u međuvremenu navukli iz pravca brda Krek i ploveći prema istoku prekrili skoro celo nebo. U vazduhu se osećao karakterističan težak miris kiše, a u daljini se s vremena na vreme čula grmljavina.

Marton spusti oružje, liznu jezikom palac i kap pljuvačke spusti na nišan da bi otklonio sitne trunčice prašine.

A Svid Henson se nestrpljivo počeša po bradi.

– Hej, Pajk – upita pajtaš – zar ti se ne čini da ima nečeg u izgledu tog tipa?

– Šta to?

– Pa, nešto u tome kako sedi u sedlu... nešto u držanju i obliku tela. Znam da svetlost nije najbolja, ali ipak...

Pajk Marton pročisti grlo i pljunu na tle. – Jedino što s tim tipom nije u redu jeste to što još uvek diše ovaj vazduh. – Prineo je kundak obrazu. – Prema tome, hajde da to što moramo obavimo što pre.

Henson klimnu glavom u znak saglasnosti i pripremi se za paljbu. Čovek koga su čekali u međuvremenu ispredjačio je dosta ispred žene i sada se približavao jednoj velikoj steni pokraj puta. Svid nije imao objašnjenje za tu pojavu, ali ga je mrzelo da nagađa. Ipak, pogledao je ponovo preko nišana i zabrinuto se namrštio. Nešto mu se u svemu tome nije dopadalo.

– Kad bude prešao stenu – prošaputa Marton i nakon tih reči Henson odbaci sve nedoumice u pogledu došljaka. Ovakav ili onakav, vredeo je tu stotinu dolara, a toliki novac se u poslednje vreme teško mogao zaraditi i mnogo većim trudom od običnog potezanja kažiprsta na okidaču. Kao bolji strelac, Pajk će nišaniti u glavu, a Henson u grudi.

Konjanik na indijanskom ždrepcu lagano je prošetao pored stene i kada se ponovo pojavio, prasak dve „vinčesterke" zagluhnuo je uši.

Od udarca tanadi čovek na konju se zaljuljao, ali nije pao.

Dvojica napadača iz zasede zagledeše se s nevericom. Nije moguće da su na tom rastojanju promašili! Uplašeni konj jurnu u trk i ubice zasuše kišom tanadi pogurenu figuru u sedlu.

Onda jedno tane odnese konjaniku šešir sa glave i umesto okrvavljene lobanje otkri vreću iz koje je curio tanak mlaz belog brašna.

Tek onda shvatiše da devojka uopšte ne vrišti. Sedela je na konju, van domašaja pušaka i gledala u smeru odakle je pucalo u dosta vešto načinjenu lutku. Onda je iza strelaca dopro energičan glas – Odbacite puške i dignite ruke uvis!

Napadači se žustro okrenuše. Desno od njih, stotinak metara daleko na brdskom prevoju stajao je markantni muškarac s puškom uperenom u njih, obučen u donji veš i prsluk. Čovek za čiju su smrt bili plaćeni.

– Bacite puške dok još možete! – ponovi Džordžijanac svoju pretnju.

Pajk Marton je potegao pušku, a Henson je svoju bacio i počeo da beži. Holidej nije imao izbora.

Od razornog udarca zrna Marton se iz klečećeg položaja odjednom izdigao na noge. Netremice je zurio u čoveka pred sobom. Avetinjski se osmehnuo i bacio pušku, pa zakorači napred, ali mu je druga noga, oslonjena na neki oblutak, kliznula unazad. Marton kriknu i njegov krik je još dugo lebdeo u vazduhu, odbijajući se od susednih brežuljaka, mada je njegovo telo već beživotno ležalo dvadesetak metara duboko, u provaliji, raskomadano od oštrog stenja.

Džordžijanac je posmatrao Hensona kako beži, boreći se sa osećanjem da puca za njim. Onda ipak spusti pušku. On nikad nikome nije pucao u leđa.

Mahnuo je rukom Robin da bi joj stavio do znanja da je živ i nepovređen. Zatim je zviznuo Migu koji dokasa na uzviše-

nje na kome je Holidej stajao. Na leđima mu je još bila odrpana lutka načinjena od ćebeta, štapova, njegove torbe, bisaga i Holidejevog odela.

Džordžijanac se uozbiljio videvši rupe kuda su kuršumi prošli. Dve od njih bile su na košulji i sakou. Šteta za odelo, pomisli, koje ga je još pre dva meseca skupo koštalo. Poče da se oblači. Sreća da je imao oštro oko, mislio je dalje pa je iz daljine spazio odblesak sunca na pušci čoveka u zasedi.

Sišao je do poginulog. Kleknuo je i pretresao mu džepove. U jednom je našao nekoliko sitnih novčića a u drugom ispražnjenu paklicu duvana i cigaret-papir. Zavukavši ruku dublje, našao je deset novčanica od po deset dolara, smotanih u zamotuljak. Time je zapečaćeno njegovo mišljenje o događaju. Iza toga je stajao Lenart.

* * *

Robin je ostala da čeka Holideja na rubu malog, prašinom zasutog grada. Čekajući ga, pokušala je da skrati vreme kupajući se u bistroj vodi potoka koji je vijugao od svog izvora u brdima da bi oko Denervila, kako se zvao taj grad, pravio okuku i tekao dalje prema od sunca ispucaloj preriji koja se pružala prema jugozapadu.

Sve do juče Robin nikad nije videla ubijenog čoveka, iako je njen otac bio čovek koji se nije ustezao da na vreme pribegne nasilju, a ona, budući da je živela s njim, provela već deo svog detinjstva među banditima i lopovima. Džek Samers je bio tvrdokoran i opasan čovek, ali je ipak bio dovoljno karakteran da svoju jedinu kćer sačuva od najsurovijih uticaja banditske sredine i realnosti sveta koju su ti ljudi mogli njegovoj kćer usaditi u svest. I ne samo to. On je godinama s puno pažnje i truda usađivao u kćer duboko uverenje kako su svi ljudi koji su se našli s one strane zakona, a posebno on ličio, samo bespomoćne žrtve nesrećnih okolnosti. Džek je voleo da sebi da izgled časnog i poštenog čoveka, koji je bio prinuđen da se oda banditizmu samo zbog nepravde koju je nanela hladna, bezosećajna i slepa „Pravda". Odgajana u takvoj atmosferi, Robin je verovala da je njen otac onakav kakav je sam sebe naslikao ne samo dok je bio pored nje, već i kasnije kada su ga čuvari reda odveli i obesili ga.

Posle toga su, međutim, za Robin nastali teži dani. Bila je prinuđena da potraži zaposlenje u jednoj perionici i tada je došla u kontakt sa ljudima koji nisu bili lupeži, kradljivci stoke i zločinci čije su slike visile po šerifskim kancelarijama širom zemlje, pa je polako počela da shvata kako njen otac Džek Samers možda baš i nije bio nesrećna žrtva predstavnika vlasti, kako je on to prikazivao. I kada je napunila osamnaest godina i uspela da dobije bolji posao u jednoj firmi u Vitselttaunu, shvatila je da je divlji, neukrotivi Džek manje bio žrtva društva nego što je društvo bilo njegova žrtva. Ipak, svest da je i ona na neki način pripadnik posebnog društvenog sloja beskućnika i onih koji su odbijali da prihvate društvo onakvo kakvo jeste, ostala je duboko urezana u njoj

i mada su mnogi lepi, mladi muškarci tražili njeno društvo, ona je ostala sumnjičava, usamljena i povučena sve do onog dana kada je ranjeni Roj Lenart došao na ranč „Buls deset". To je bio prelomni trenutak u njenom životu.

Lenart je u mnogo čemu bio isti kao njen otac, ili, tačnije rečeno, kako je ona zamišljala da je njen otac bio smeo, rođeni borac i tobožnja žrtva svih onih mračnih sila protiv kojih se Džek Samers celog života borio. Sem toga, Lenart je bio inteligentan i rečit. Ubrzo po svom dolasku uverio ju je da su njegove životne pretenzije veoma skromne i da želi samo malo novca, mirno mesto gde će moći da živi... i dobru ženu, koja će ga voleti.

Nije čudo što se ona zaljubila u njega, kao što to može samo usamljena, divna mlada devojka. Njena ljubav nije poznavala granice. Sedeći s Rojem na verandi kućice na ranču i slušajući ga kako živopisnim rečima opisuje ono što bi trebalo biti njihov zajednički život kada se on vrati iz pohoda s koga će doneti upravo ono „malo" što mu „oni" duguju, shvatila je po prvi put kako bi sreća trebalo da izgleda. I taj san o sreći živeo je i dalje u njoj, uprkos tome što Roj nije došao po nju, uprkos zasedi u pustinji i tvrdnji Doka Holideja da Lenart stoji iza tog napada.

Četka kojom je ravnomernim pokretima češljala svoju dugačku kosu zastala je u jednom trenutku kada je počela da razmišlja o Holideju. Između njega i Roja bilo je toliko fizičke sličnosti da joj se ponekad činilo da kad gleda Holideja, gleda čoveka kojeg voli. Bio je elegantno obučen, skladno građen, snažnih ramena i ruku, gracioznog gipkog hoda, čak gracioznijeg od Roja. U sedlu je sedeo uspravno i držao se gordo. Njegovo duguljasto lice imalo je neku oštrinu koja se kod Roja nije zapažala zbog čega je Holidej odavao utisak tvrđeg, odlučnijeg i karakternijeg čoveka. Pažljiviji posmatrač uočio bi razliku i u izrazu očiju. Holidejeve čelično plave otvarale su put u nešto tajnovito i nedokučivo, a ipak određeno i plemenito. Roj je imao sive oči sa zelenkastim prelivom, koje su nemirno poigravale, ne omogućavajući nikakav siguran zaključak. Razlike su bile još veće u ponašanju i govoru. Roj je bio brz, katkad žustar, a Holidej odmeren i ležeran. Roj slatkorečiv i ubedljiv, a Holidej ponekad škrt na rečima, ali logičan i razložan. Robin se nije svidelo što je sebe smatrao u izvesnom smislu izgubljenim čovekom, koga prati zla kob. Ono što mu se desilo u Kornes Sitiju kao da je potkrepljivalo njegovo uverenje, ali je istovremeno najavljivao da se miri sa sudbinom. Jer pobegao je i pošao u potragu za Rojom Lenartom, kojeg je s pravom krivio za svoje nedaće. Ironija sudbine bila je da je Roj baš bio čovek koga je ona volela.

Stojeći u hladu vrbe, sačekala je povratak svog saputnika. Holidej je u vrećici prebačenoj preko sedla doneo dosta svežih namirnica i pod obodom starog šešira koji mu je dala pre nego što su krenuli s njenog ranča, njegovo lice izgledalo je ozbiljno i svečano, što je još više isticala čvrsto stegnuta vilica.

Sjahao je i pustio uzde. Uputio se do njenog konja, skinuo šešir, izručio malo zobi u njega, a onda šešir umesto zobnice stavio pred mustanga. Ovaj je navalio na zob s velikim apetitom. Devojka je slutila da ima nešto da joj saopšti i jedva je prikrila nestrpljenje da to čuje. Najzad više nije izdržala i upitala je

– Onda? Šta je bilo, mister Holideje?

– Bilo je kako sam pretpostavljao. Lenart je juče ujutro stigao u grad. Pošto je imao novac, kupio je konja i unajmio onu dvojicu da nas sačekaju u zasedi. Ostalo znate.

Robin je ponosno digla glavu i isturila bradu. Nije mu verovala jer nije želela da poveruje.

– Kako možete biti sigurni da se sve baš tako dogodilo? – upitala je.

– Razgovarao sam s vlasnikom saluna. On mi je rekao da je Lenart proveo u njegovom salunu više od jednog sata i da je razgovarao s grupom sumnjivih tipova. Pre nego što je otišao, dvojica iz te grupe pojahali su konje i odjurili prema kamenitoj pustari. Jedan od njih zvao se Henson, a drugi Marton. – Džordžijanac gricnu vlat trave i ispljunu je. – Marton je imao tridesetak godina a osoben znak mu je bio slomljen nos i okruglasti grudni koš. Vidite i sami šta to znači.

– Shvatam... – Devojka je nepomično stajala, osećajući hladne žmarce u rukama i vratu, a onda je taj osećaj nestao. Klimnula je glavom, potvrđujući da razume na šta Holidej cilja i rekla – Vi, naravno, smatrate da je Roj najmio tu dvojicu da nas ubiju, je li tako, mister Holideje?

– A šta biste vi drugo pomislili?

– Ne znam šta o svemu tome da mislim.

Otišla je do svog konja, spustila ruku na njegove sapi, okrenula se i pogledala Džordžijanaca. U tom pogledu bilo je svega pomalo: zbunjenosti, nedoumice i ojađenosti, ali i neke nenaglašene ljutnje na čoveka koji joj je doneo te neprijatne novosti i naterao je da sruši sliku o čoveku koga je volela. – Razmislite i sami o tome, mister Holidej! Pokušajte da se stavite na Rojevo mesto. On je u bekstvu. Juče je primetio da neko ide njegovim tragom i, razumljivo, pomislio je da ga neko goni. Pošto je prirodno da očekuje da je njegov gonilac neki šerif, angažovao je ljude da gonioca zadrže kako bi on mogao umaći.

– Da ga zadrže metkom ispaljenim u glavu, jeste li tako mislili, Robin?

– Znam da sam u pravu, mister Holideje, i neću dopustiti da me poljuljate u tom uverenju. Ja dobro poznajem Roja i znam šta je on mogao pomisliti. Nemoguće je, čujete li me, nemoguće da se u njemu začela ideja da nekog ubije. Međutim, ta dvojica samoinicijativno su odlučili da upotrebe oružje, umesto da pred nama zavaraju trag ili urade nešto drugo što je Roj tražio od njih. Kako ne shvatate da se baš tako to odigralo?

Džordžijanac polako zavrte odrečno glavom.

– Pre ili posle moraćete da skinete taj prevez sa očiju i pogledate realno na sve oko sebe, Robin. Onaj vlasnik saluna re-

kao mi je da su Marton i Henson i ranije iznajmljivali svoje revolveraške usluge onome ko ih plati. Oni su profesionalne ubice. I njihov zadatak je bio da ubiju.

Robin ga je netremice gledala. Ali nije videla Dok Holideja, čoveka dugačke crne talasaste kose i suncem opaljenog lica, koji je stajao pred njom, već muškarca svetlih očiju, lepuškastih i mekih crta lica, koji se zvao Roj Lenart. Čula je opet jasno, kao na javi, reči koje joj je govorio one noći pre nego što je napustio njen ranč i odjahao u Kornes Siti na opasni poduhvat. Biranim rečima joj je tada objasnio svoje strahovanje da ne mora sve poći onako kako je zamislio i da ako pri napadu na banku stvari krenu nepredviđenim tokom, može se desiti da bude ubijen, ili bude prinuđen da on nekoga ubije. „Medena", rekao joj je „može se desiti da budem ubijen, ali to je rizik s kojim svaki čovek od akcije mora da računa. U tom slučaju znaj da ću to prihvatiti kao pravi čovek. Pogledao ju je pravo u oči, „bez obzira šta se bude desilo, draga, znaj da nikog neću ubiti."

Rekao je to pre nego što je odjahao na konju koga mu je kupila i nežno je poljubio. Novac koji je dobila prodajom svog krda goveda bio je dovoljan za tog konja i da s ostatkom ode u Kornes Siti i tamo vodi život pristojnog čoveka sve dok ne obavi posao zbog kojeg je otišao. Verovala mu je tada slepo, bez rezerve, kao i sada.

– Neću da verujem u to, mister Holideje – rekla je najzad. – Ne verujem i nikad neću verovati.

Na njeno iznenađenje, Holidejeva usta se jedva primetno razvukoše u grimasu. Začuđeno ga je pogledala.

– Nešto vas zabavlja, mister Holideje?

– Da, na neki način. Vidite, ja sam pretpostavljao da nećete verovati u ono što sam vam rekao. – Slab smešak nestao je s njegovih usana i oči mu je zatamnila senka nekog osećanja koje bi moglo biti sažaljenje, ali i ljubomora. – Kada se vi zaljubite u nekog, vi onda ne odstupate. Je li tako, devojko?

– Roj je možda odlučio da me napusti, mister Holideje – odgovorila je devojka tiho i taj njen tihi ton nije odavao bolnu neizvesnost koju je osećala. – To je moguće, ali nikada neću prihvatiti mogućnost da sam pogrešila u pogledu njegovih drugih osobina.

Džordžijanac bespomoćno raširi ruke, a onda mu one klonuše niz telo. – Pa dobro, ako je već tako, onda je tako, Robin, i ja tu ne mogu ništa promeniti. – Pogledao je prema nebu i vrhom prsta zabacio šešir malo više na zatiljak. – No, vreme prolazi, pa bio ubica ili ne, Lenart svakim minutom koji provedemo ovde i vodimo jalove rasprave, povećava rastojanje između sebe i nas. Vreme je da i mi pođemo.

– Mister Holideje?

Džordžijanac, koji je već krenuo ka svom konju, zastade.

– Molim?

– Ja ne želim da idem dalje.

Holidej se sada sasvim okrenuo prema njoj, pomalo zbunjen – Želite da ostanete?

– Da.

– Zašto?

– Umorna sam. Pretpostavljam da to možete shvatiti?

– Možda mogu da shvatim... ali ne verujem. Sve vreme, od ranča dovde, niste zaostali iza mene nijedan metar. Držite se u sedlu isto tako dobro kao bilo koji muškarac i znam da biste mogli da nastavite da jašete sve dok konj ne padne mrtav pod vama. – Holidej odmahnu glavom. – Ne, vi niste umorni, Robin. Bar ne toliko da ne možete nastaviti put. Recite mi zato pravi razlog za iznenadnu odluku da odustanete.

Devojka se podboči i duboko uzdahnu. S naporom je uspela da se osmehne.

– Mister Holideje – počela je, nastojeći da zvuči ubedljivo – ne znam kako je s vama, ali ja nisam stvorena za ovakve doživljaje. Juče smo oboje mogli biti ubijeni, tu ste u pravu. Da li ono što imam na umu vredi toliko? Da li se isplati poginuti kada je uspeh neizvestan? Znam da smo oboje dosta izgubili, ali možda je vreme da se osvrnemo i dobro i dugo pogledamo ono što smo ostavili. Slobodni ste, možete ići kud vam je volja i početi ispočetka. S obzirom na to kakav ste život do sada vodili, to vam neće biti teško. Što se mene tiče, nije mi mnogo ostalo, ali još uvek imam svoj ranč. Mogla bih da pozajmim novac, da se napregnem i naporno radim i ponovo nešto izgradim i osiguram budućnost. Oboje, dakle, imamo neke šanse i nije nam neophodno da ulazimo u nepotrebne rizike.

– Žao mi je, ali vreme za preračunavanje je davno prošlo, Robin – odgovori Dok ozbiljno. – Ja imam pred sobom posao koji moram obaviti i nameravam da ga okončam. Vi možda imate mogućnosti za nov početak, ali ja nemam. Kakav nov početak mogu očekivati ako me budu proganjali čuvari reda i zakona širom zemlje? Ne, Robin, ja nastavljam.

– Ali ja vas ne razumem, mister Holideje. Još juče, kada smo našli Rojovog konja, sami ste se ponudili da me vratite kući i napustite gonjenje.

– Nismo se sasvim razumeli. I da sam vas vratio na vaš ranč, ne bih odustao od gonjenja. Drugo, ta ponuda je važila juče, pre nego što je Lenart poslao ubice na nas. Pogled na onog mrtvog razbojnika naterao me je da ponovo razmislim i dođem do novih zaključaka. Ja sam nedužan u celom ovom zamešateljstvu, ali sam na neki način ipak saučesnik. Da nije bilo mene, Lenart bi možda takođe uspeo da opljačka banku i dođe do velikog novca, ali ne bi mogao da se sasvim izvuče i da ga niko za to ne optuži. Ovako on može da živi u miru, da troši taj novac i nanosi zla drugima. Možda će njegov dalji životni put obeležiti niz mrtvih, koje će ostaviti za sobom, a za to ću i ja delimično snositi krivicu. Zato nema više odustajanja. Sada želim da ga uhvatim ne samo da bih skinuo optužbu sa sebe, već i da sprečim njegovo dalje zločinačko delovanje. Lenart je ubica i imam osećaj da dugujem...

– Dugujete! – prasnu devojka. – Dugujete šta i kome, mister Holideje? Ljudima, koji vam celog veka nisu doneli ništa dobro i s kojima nemate ništa zajedničko? Bankarima, koji samo gledaju

kako će doći do profita? Stočarima koji eksploatišu kauboje i sitne rančere, jer njihov novac je u pitanju...

– Varate se, Robin, ne samo njihov! Tu su i drugi pošteni i časni građani, koji će neprekidno biti ugroženi. Ne, ja ne mogu pustiti Lenarta.

– Čak i ako biste dobili mene? – Glas joj je odavao da je bila spremna da upotrebi svako oružje.

Džordžijanac zavrte glavom.

– Niste tako vešti u toj igri, Robin – rekao je pomalo grubo. – Ja vam ništa ne značim i mi to oboje dobro znamo. Ali ono što ja ne znam je razlog zašto ste se odjednom ovako predomislili. Juče ste bili spremni da do kraja sveta idete za Lenartom da biste saznali zašto vas je ostavio. A sada jednostavno želite sve da prekinete. Zašto?

– Biću iskrena – odgovori devojka.

– Do ove zasede verovala sam da ćemo, kada stignemo Roja, on i ja biti dovoljno vešti da vas nadmudrimo i oboje pobegnemo. Stvarno sam mislila da će to biti lako... sve dok nisam videla kako ste se začas obračunali s onom dvojicom nevaljalaca. – Zaćutala je malo. – Priznajem da sam vas jednostavno koristila, mister Holideje, da s vama pređem pustinju. Ali posle jučerašnjeg dana ja sam uplašena. Bojim se da ćete ubiti Roja ako ga stignemo. U takvoj situaciji više volim da ga više nikada ne vidim nego da rizikujem da bude ubijen.

Dok oseti da devojka govori istinu pa lagano zaklima glavom:

– Cenim vašu iskrenost, Robin, ali to ništa ne menja na stvari. Ja ne mogu da odustanem.

Devojka razočarano opusti ramena. – Vidim – uzdahnula je duboko. – Pretpostavljam da to znači da i ja moram nastaviti dalje.

– Ne morate poći sa mnom. Mogu udesiti da vas neko iz grada odvede i vrati kući.

– Pa da vas na taj način pustim da Roja gonite sami? Ne, i ja ću s vama, mister Holideje. Ako ni zbog čega drugog, ono da bih bila sigurna da ga nećete ubiti. – Pogledala je nekud pored Džordžijanaca. – Neću dozvoliti da ga ubijete, Holideje. Štogod se desilo, ne želim da Roj bude mrtav.

– Ja i ne nameravam da ga ubijem... sem ukoliko ne budem imao drugog izbora. – Izgledalo je da će još nešto reći, ali onda se on okrenu i pođe ka svom konju.

Devojka ga je pratila pogledom i dok se Holidej udaljavao, ona odjednom postade svesna čudnog, zbunjujućeg osećanja... ako na kraju ovog dugog i po svemu sudeći surovog putovanja dođe do obračuna revolverima, možda će tog kockara snažnog duhom i telom, žaliti isto tako duboko kao što bi žalila smrt čoveka koga voli. Za nju je to osećanje bilo novo i neočekivano.

Odbijala je da shvati da je u njenom srcu bilo mesta još za nekog drugog, a ne samo za lepog, slatkorečivog i nasmejanog Roja. Njena volja je pobedila i kada su krenuli s potoka kod Donervila, Robin nije mislila ni na šta drugo

sem na put koji im je predstojao. Zgrade Donervila lagano su tonule u prostor iza njih. Toranj s vetrenjačom video se još izvesno vreme. Iz daljine je do njih dopiralo mukanje goveda, razdraženih toplim vetrom, koji je sa suve teksaške zemlje dizao spirale prašine.

* * *

Prvoga dana šerif je jahao kroz pustinju ujednačenim tempom, dok mu se s leve strane na plavom nebu dizao vatrenocrveni sunčev disk. Ispred njega crvena pustinja se u nedogled pružala u beskrajnim žućkastim i crvenkastim prelivima ispod sve tamnije plavog nebeskog svoda. Prema zapadu, nekih pedesetak kilometara daleko, nazirali su se neodređeni obrisi vrhova planinskog masiva zvanog Kaprok planine, koji su iznad treperave jare koja je lebdela nad pustinjom, izgledali neshvatljivo udaljeni i hladni. Nolan je pratio trag dva konja, koji se pružao pred njim, a njegov konj, živahan i čio, dizao je za sobom oblačiće prašine.

Oko podne zastao je da se odmori u jednoj plitkoj uvali obrasloj žbunjem i niskim meskitovim drvećem zadovoljan što je našao utočište i spas od sunca u hladu jednog kamenog ispusta, koji su u jednoj krečnjačkoj steni izdubili vreme, vetar, kiša i sunce, delujući uporno na tvrdi kamen tokom vekova. Dok se kuvala kafa, šerif je skinuo sedlo i svoj paket sa stvarima s konja i istrljao ga gužvom suve trave. Sam šerif nije ništa jeo, ali je zato konja nahranio s pregršt dobre zobi. Dve šolje kafe i jedna ispušena lula, koji su posle toga usledili, bili su za njega dovoljno okrepljenje i šerif se odmah zatim ponovo našao u sedlu.

Nolan je imao neki poseban osećaj za otvoreni predeo. On je znao da se u pustinji čovek prema prirodi mora ponašati s mnogo poštovanja i obzira, ako želi da prođe živ. Tu bi ga žurba, ma koji ga razlozi nagonili na nju, mogla dovesti samo do toga da posle mnogo meseci neki zalutali putnik nađe njegove kosti potpuno oglodane i bele od nemilosrdnog sunca. U pustinji čovek je morao da se kreće umerenim tempom, da štedi vodu i još više snagu svoga konja. I da nikada ne dozvoli da se opusti, jer ako bi makar na tren njegova opreznost popustila, to bi ga moglo stajati života.

I Holidej je dobro poznavao pustinju. Šerif je to vrlo brzo zaključio jednostavnim čitanjem tragova koji su iza Džordžijanaca ostali. Konji, koji su za sobom ostavili otiske u prašini boje crvene rđe, terani su laganim hodom, a sem toga očigledno im je ukazivana velika pažnja i nega svaki put kad su se jahači zaustavili da se odmore. Ali ta činjenica manje je uzbuđivala Nolana od jedne druge koju je zapazio, a koja je za njega mnogo više značila od saznanja da Dok Holidej nije nevešt u putovanju pustinjom. Ta druga činjenica bila je jedan slab, jedva vidljiv trag koji je išao uporedo s tragom Doka Holideja i njegove saputnice.

Taj slabi trag Nolan je zapazio prvi put na nekih dvadeset pet kilometara južno od ranča „Buls deset", na jednom mestu gde se jasan trag dva konjanika spojio s tim tragom, starim verovatno nekoli-

ko dana. To zapažanje donelo je šerifu osećanje punog zadovoljstva. Je li možda njegova teorija ipak bila tačna? Na Krebtrijevom ranču, gde ga je ovaj dobri čovek snabdeo odmornim konjem, Nolan je svoju sumnju da u slučaju pljačke banke u Kornes Sitiju nije sve jasno i čisto, još uvek držao problematičnom. Sada je ta pretpostavka izašla iz sfere spekulacije i postala mnogo opipljivija jer je slabi trag mogao biti upravo trag trećeg čoveka za kojim je Holidej išao. Šta je zapravo u svemu tome bila istina, to visoki, suvonjavi šerif s opuštenim brkovima još nije znao, ali je bio siguran da će, ako želi da raspetlja tu zagonetku, morati nastaviti tim tragom sve dok ne pronađe učesnike događaja.

Usamljeni predstavnik zakona zašao je u teško prohodan predeo, ispresecan plitkim jarugama i vododerinama i oštro usečenim, zupčastim kamenitim brdskim prevojima. Konj pod njim je oko polovine popodneva počeo umorno da se spotiče. To nije bilo nimalo neobično, jer je poslednjih desetak kilometara teren bio surov i ubistveno težak i za konja i za jahača. Odstupivši malo od traga, Nolan je potražio hladovinu u jednoj jaruzi, tu rasedlao konja i napunivši lulu opružio se po tlu, čekajući da prođe najgora popodnevna žega.

Koliko daleko će ga praćenje traga odvesti? Nolan je u glavi pravio računice o tome dok je ležao na leđima i posmatrao let jednog orla, koji je kružio iznad njega. Nepoznati treći konjanik, možda Lenart, ako se prihvati pretpostavka da je to on, imao je dosta veliku prednost pred Holidejem, a prema podacima koje je šerif našao u izveštajima poslednjih nekoliko godina, Roj Lenart je bio jedan od najveštijih i najlukavijih bandita u celom Teksasu. Njegova veština i lukavost ogledali su se posebno u tome što je veoma vešto uspevao da umakne poterama. U tim izveštajima Nolan je zapazio još nešto što mu je sada palo na um. Sve donedavno Lenartovo omiljeno područje akcije bila je oblast Rio Bravo i preko meksičke granice oblast grada Lareda. Trag koji je šerif pratio pružao se pravo prema jugu. Po tome je izgledalo više nego moguće da je pretpostavka o trećem učesniku verovatna i da je taj treći trag baš trag Lenarta, koji se vraćao u svoje staro lovno područje. Ako je to tačno, onda će šerif Sem Nolan morati biti odsutan iz Kornes Sitija nedeljama, a možda i duže. Ta mogućnost, istina, nije ga mnogo zabrinjavala, jer od kako je prikačio na prsa šerifsku značku, Nolan je proveo veliki deo vremena goneći bandite i prateći trag ovog ili onog razbojnika. Znao je da ga neki članovi gradskog veća smatraju za fanatika i da mu čak na neki način prebacuju mržnju prema ljudima Lenartovog kova, ali mu ipak nikada niko nije prigovorio da je mržnja razlog što goni zločince, ili da je kod njega izazivala nepromišljene odluke. Svi su znali da on ljude kao što je Lenart progoni da bi zaštitio poštene građane. Neko je to, uostalom, morao da radi, a on je to činio bolje i uspešnije od većine drugih.

Pri pomisli na Doka Holideja šerifovo lice se namrštilo i na čelu mu se urezala

duboka bora. Nolan je bio od onih ljudi koji svet oko sebe gledaju crno-belo. Po njegovom uverenju čovek je mogao biti ili častan i pošten ili kriminalac, a Roj Lenart je bio najcrnji kriminalac koji se može zamisliti. U pogledu Holideja stvar je stajala nešto drugačije, jer tu nije sve bilo tako jasno. Sudeći po svim činjenicama, kojima je Nolan raspolagao, taj čovek je uzeo učešće u pljački i to mu je u šerifovoj računici bio veliki minus, ali ipak nije sve izgledalo prosto i jednostavno. Na uobičajen, njemu svojstven način, Nolan je temeljno ispitivao i druge činjenice u vezi Holidejevog života, pa je otkrio sve što je za njega lično bilo važno. Rezultat te istrage bio je više nego iznenađujući: protiv Doka Holideja nije postojala nijedna optužba, nijedan nagoveštaj da je bilo kada bio umešan u neki kriminalni čin. Istina, nije se moglo reći da je poslednjih desetak godina živeo životom zubnog lekara, poštenog građanina, jer je kao kockara glavni izvor prihoda nalazio u kocki ili pomažući njegovom prijatelju, šerifu Vajatu Erpu u nekim poludetektivskim, polupolicijskim poduhvatima, koji su mu doneli dosta novca, ali o kriminalu nije bilo ni reči.

Postojala je, međutim, i druga strana medalje. Holidej je u poslednje vreme oskudevao u novcu, a na neki način morao je podmirivati svoje obaveze. Nije stoga bilo nemoguće da sa dotadašnjeg puta skrene i započne s onim čega se godinama bio klonio. On, Šejfer, a možda i Lenart, zajedno – jedan kockar, jedan poštenjak i jedan ovejani lupež. Ta kombinacija, ma koliko apsurdna, nije bila nemoguća. U tom slučaju, međutim, moglo se postaviti pitanje Holidejeve uloge u svemu tome. Najverovatnije je bilo da prvobitna skica događaja nije bila tačna i da je treći čovek, odnosno Lenart, bio mozak pljačke, a Holidej i Šejfer obični izvršioci, mada se ni uloga izvršioca nije uklapala u opštu sliku Džordžijančeve ličnosti. No, ljudi se menjaju i nije nemoguće da je Holidej prihvatio Lenartov plan i vođstvo, što je rezultiralo pljačkom banke, bekstvom, uzajamnim obračunom u brdima, hapšenjem i na kraju njegovim bekstvom. Samo što se sada postavljalo pitanje da li je taj treći ubio Šejfera i pokušao da ubije Holideja, pa odmaglio s novcem, ili su događaji imali neki drugi obrt. Nije li onda Holidej zasluživao da bude stavljen u drukčiji položaj i možda čak zaslužuje bar trunku sažaljenja i simpatije?

Nolan se uspravio u sedeći položaj i lupkajući lulom o stenu istresao pepeo. Simpatije? Holidej je pobegao iz zatvora, našao se s jednom devojkom i poveo je sa sobom, što govori da je i ona možda na neki način bila umešana u pljačku, a zatim pošao tragom trećeg čoveka. Holidej je bez sumnje želeo da se osveti i dočepa se novca iz banke Kornes Sitija, a to ga je činilo banditom, iako Nolan nije mogao iz prve i punim srcem da ga upiše u svoju crnu knjigu, kao što je mogao Roja Lenarta. No, bilo kako bilo, on će ih obojicu privesti zakonu. Ili će ih doneti mrtve.

Našavši se ponovo u sedlu, šerif je nastavio da jaše kroz crvenkasti sumrak.

Kasnije, kada se nad pustinjom ispeo sjajni mesec, nastavio je da prati trag kroz jedan dosta širok kanjon u kome je prigušeni topot kopita višestruko odjekivao.

Posle dnevne žege vazduh u kanjonu činio mu se svež i vlažan. Put se nešto spuštao i meka prašina prigušivala je svaki šum.

Prošao je još jedan sat jahanja i onda je izišao iz kanjona. Malo oštriji vetar počeo je da mu duva u lice, donoseći mirise predela koji se pružao pred njim. Mada se njegov konj, osvežen prohladnim vazduhom, kretao sasvim lako, ne pokazujući znake umora, šerif nije dozvoljavao životinje da ubrza kas. Jer ovakav predeo bio je kao stvoren za zasede i zbog toga je Nolan, uprkos umoru, šarao pogledom po okolini, pokušavajući da prodre iza svake stene, senke ili žbuna iza koga se mogao skrivati strelac s puškom.

Oko ponoći odmarao se nešto više od dva časa, a onda nastavio put. U zoru se pred njim na jasno plavoj pozadini neba ukazala stena, koja se kao toranj dizala uvis i označavala blizinu Dezertvil Springsa.

Šerif je sada pustio konja da krene nešto bržim trkom, jer pošto je predeo pred njim bio ravan i bez žbunja i stenja, postojala je sasvim mala mogućnost od zasede.

Dezertvil Springs je bio napušteni grad.

Kada je umorni tragač to ustanovio, poterao je konja među kuće i zastao pored malog kristalno bistrog izvora pokraj jedne stene, koji je oko sebe davao život maloj zelenoj oazi. Nolan je pažljivo proučio tragove koji su se tu zapažali. I kada je krenuo dalje znao je da su i treći čovek, odnosno Lenart i Holidej sa svojom pratiljom izvesno vreme proveli pokraj tog izvora. Odatle je trag i dalje vodio prema jugu.

Utrošio je nekih desetak minuta pretražujući teren u neposrednoj blizini naduvenog konjskog leša, na koji je naišao dva časa kasnije, a mnogo više od toga na ivici jaruge, do koje je stigao oko podne, kada je sunce najžešće peklo sa zenita. S dosta muke i napora otkrio je stene ispod kojih se u podnožju litice nalazilo telo jednog od napadača iz zasede na Holideja. Osmotrio je lice ubijenog i veliku ranu na njegovim grudima. Pre nego što je, čvrsto stisnutih odlučnih vilica, znojeći se od vrućine, pošao prema Donervilu, ponovo je nabacao kamenje na leš kako ga lešinari ne bi razneli.

Donervil nije bio baš dinamičan grad i u njemu veći deo dana nije bilo mnogo kretanja i posebne živosti, ali je ipak bio življi nego obično kada je čovek s šerifskom zvezdom ujahao u glavnu ulicu i, došavši do centra, zaustavio se ispred saluna. U salunu „Crvena oaza" dugo igrana partija pokera odjednom je prekinuta. Široko razrogačene oči na zbunjenim licima izvirile su iza prašinom zamagljenih prozora, dronjavo obučene žene zgrabile su svoju polugolu dečicu, koja su se igrala na ulici i žurno ih unele u kuću. Svi stari gresi, greške i strahovanja iskrsnuli su odjednom pred očima

građana Donervila kada je Sem Nolan sjahao, otresao šeširom prašinu sa sebe i opreme i, osvrnuvši se mrgodno u krug i pogledavši puste ulice i zamandaljene prozore i vrata kuća, pošao lagano uz stepenice saluna.

Građani Donervila oduvek su se odistinski bojali samo dve stvari: nedostatka viskija i čoveka sa zvezdom.

No, na njihovu sreću Sem Nolan danas nije bio zainteresovan za građane Donervila, već samo za ono što bi mu oni mogli reći o onome što ga je interesovalo. Šerif je i ranije s vremena na vreme zalazio u takve male gnjile isturene postaje civilizacije u divljini i znao je da je i ovaj grad, kao i mnogi drugi njemu slični, naseljen moralnim brodolomcima svih vrsta – pijancima, sitnim lupežima, prostitutkama, beguncima i sličnima. U nozdrvama takvog ozbiljnog šerifa Donervil je nesumnjivo morao zasmrdeti nemoralom i kriminalom, ali gubiti vreme s njegovim građanima nije imalo smisla. Po Nolanovom stanovištu, i sama činjenica da neko mora živeti u Donervilu sama za sebe već je dovoljna kazna. Sem toga, ovaj put nije išao u lov na sitnu, već je tražio „krupniju divljač".

Kada su pobledeli gosti saluna „Crvena oaza" konačno shvatili da Nolan protiv njih lično nema ništa i da im neće pričiniti nikakvo zlo, razvezali su usta, srećni što mogu da odgovore na njegova pitanja. Jeste, čovek koji je odgovarao Lenartovom opisu posetio je Donervil pre kratkog vremena. Kupio je konja i platio Svidu Hensonu i Pajku Martonu da za njega obave neki posao. Posetioci saluna potvrdili su takođe da je drugi čovek, čiji je opis odgovarao Holidejevom, takođe svraćao i raspitivao se za Lenarta. Neko je na to dodao da je video jednu devojku, koja je ozbiljnog Džordžijanaca čekala na izvoru potoka izvan grada. Ali nijedan od dvojice jahača, koji su svratili u grad, nije ostavio nikakav podatak ili znak na osnovu koga bi se moglo zaključiti kuda su krenuli.

Treći čovek je ipak bio Lenart!

Kada je Nolan napustio Donervil, u glavi je imao jasnu predstavu šta se odigralo. Lenart je iznajmio dvojicu nevaljalaca da u zasedi sačekaju Holideja, ali je Holidej jednoga od njih ubio, a drugi je uspeo da pobegne. Holidej i devojka su posle toga nastavili Lenartovim tragom.

* * *

Bio je sumrak i u to vreme na ranču „Rajski vrt" svi dobri i pobožni pripadnici porodice Bretren, koji su živeli i radili u ime gospodnje u tom udaljenom kraju jugozapadnog Teksasa, napuštali su svoj dnevni rad i odlazili na molitvu, sigurni u svom uverenju da molitva i težak rad u krajnjoj liniji obavezno obezbeđuju pravo mesto u kraljevstvu svevišnjeg Gospoda, kome su oni tako predano služili.

Tako je bilo i toga dana, kada su na ranč „Rajski vrt" naišli Robin Samers i Dok Holidej.

Bilo je baš vreme da se članovi klana Bretren okupe u kapeli i zahvale Svevišnjem za još jedan dan koji su doživeli, da se spreme za večeru u velikoj trpezariji

u kući brata Džejmsa i, naravno, pruže gostoprimstvo umornim putnicima.

Za Holideja to je značilo prijatno kupanje u kadi i skidanje dvodnevne brade, a Robin je opet bila u mogućnosti da bar delimično popravi štetu koju je njenom tenu naneo vreo i suv pustinjski vazduh pod nemilosrdnim zracima sunca. Zasluga za to pripada sestri Klari i pomadama i sapunu, koje joj je ona dala. Ali kada je prvi deo gostoprimstva okončan i kada su se sa šestoricom muškaraca iz klana Bretren našli u trpezariji brata Džejmsa, Dok Holidej se zamislio. Dva dana jahanja južno od Donervila, Lenartov trag jasno je vodio prema ranču Bretrenovih, pa ipak su dobri članovi ovog bratstva uporno tvrdili da ga nisu videli.

– Moguće je da je taj čovek prešao preko našeg ranča, brate Džone – rekao je brat Džejms pevajućim baritonom, pijuckajući vino od kupina. – Ali ako je i prešao, onda ga mi nismo primetili.

– Lice brata Džejmsa, naborano i sa velikim nosem nasađenim na sredini, bilo je oličenje iskrenosti. Brat Džejms nikada nije lagao... ukoliko nije morao! Ostali Bretreni potvrdno su klimnuli glavom, dajući na znanje kako i oni stoje iza tog tvrđenja. I oni su lagali samo onda kada je lagao brat Džejms.

Sedeći jedno pored drugog u stolicama s ravnim naslonom u odaji osvetljenoj petrolejkom, obešenom na sredini tavanice i ukrašenoj slikama svetaca i anđela, koji su gledali sa zidova, Holidej i Robin izmenjaše zbunjene poglede. Sasvim jasan trag ostao je iza njih na manje od kilometra daleko od glavne kuće ranča i nestao je tek tu, kada je preko njega prešlo čitavo krdo goveda. Bilo je teško poverovati da je Lenart prošao tako blizu ranča, a da ga niko nije primetio.

Ali ko je mogao da sumnja u reč takvog čoveka kakav je bogobojažljivi brat Džejms? A brat Džejms im se u stvari smejao u lice! Vođa klana Bretren i predvodnik sekte koja je došla u taj udaljeni deo jugozapadnog Teksasa da bi, gajeći stoku, pošla putem gospodnjim i postala bogata radeći i štedeći svaki dolar, bio je fizički upečatljiva osoba. Visok, širokih ramena i prsa, brat Džejms je gladio svoju dugačku belu bradu patrijarha i motrio svoje posetioce okom sokola. Brat Džejms je umeo biti veoma odlučan i čvrst, pa čak i grub, sa svakim onim ko bi se usudio da ga ometa u njegovoj dvostrukoj misiji propovedanja božje reči i pravljenja bogatstva za njegov klan i sektu, ali bio je u isto vreme krajnje ljubazan prema umornim putnicima i onima od kojih nije očekivao nikakvu opasnost.

– Na vašim licima vidim razočaranje, deco moja – rekao je. – Taj čovek koga tražite... je li to neki vaš prijatelj?

– Ne – odgovorio je Holidej otvoreno, znajući da mu nijedan odgovor ne bi doneo više od onoga što je brat Džejms odlučio da mu kaže. – To jest, moglo bi se reći da je prijatelj mis Samers, ali moj prijatelj nije. Daleko od toga. Lenart je bandit i ja ga gonim, jer hoću da s njim raščistim neke račune.

– Ah! – uzdahnuo je brat Džejms, a pripadanici klana Bretren se zgledaše. – Bandit, kažete? A vi, brate Holideje? Šta je vaše zanimanje?

Holidej ne odgovori odmah. Iz minuta u minut osećao se sve nelagodnije i počeo ga je obuzimati osećaj nespokojstva. Zapažao je nešto neobično u držanju pripadnika ovog bratstva, a nešto u atmosferi nagoveštavalo je da iza njihovog držanja postoji neka zadnja misao. Prešao je pogledom od lica do lica, a onda se opet okrenuo bratu Džejmsu i pročistivši grlo odgovorio na postavljeno pitanje.

– Ako mislite šta radim da bih zaradio za život, onda mogu reći da radim od svačega pomalo. – Džordžijanac je morao biti oprezan, jer zanimanje kockara sigurno ne bi bilo po ukusu brata Džejmsa i njegove bratije. – Bio sam rančer, zatim gonič krda, čuvar diližanse, činovnik banke i svašta drugo. – Dok je smatrao da nije nemoralno ovako sitnom laži izbeći nepotrebne komplikacije.

– Shvatam – reče brat Džejms, klimajući glavom. Bacio je kratak pogled na Holidejeve revolvere i osmehnuo se s izrazom izvinjavanja na licu. – Brate Holideje, ovo nije mnogo važno, ali nijedan od nas nije naoružan. Mi iz bratstva Bretren odbacujemo nasilje u svakom obliku i od svakog putnika namernika, koji svrati da potraži utočište i gostoprimstvo u našem ubogom siromaštvu, tražimo da se razdvoji od svih oruđa i oružja koja mogu da nanesu zlo. Stoga, siguran sam, nećete imati ništa protiv da vaše revolvere predate bratu Samuelu?

Holidej je pogledao brata Samuela – jednog džina od čoveka. Kada se brat Samuel osmehnuo, bora na Holidejevom čelu se još dublje urezala. – Radije se ne bih rastavljao od oružja, ako to vama ništa naročito ne znači – odgovorio je konačno.

Brat Džejms je, čini se, bio iznenađen njegovim stavom.

– Valjda ne mislite da od nas treba da se bojite ili da se branite, brate Holideje? Mi smo prostodušni, bogobojažljivi ljudi, koji nikada ne pribegavaju nasilju. Kod nas se nemate čega bojati, sine moj.

– Možda od vas, gospodo, nemamo čega da se plašimo – nastavio je Holidej tvrdoglavo – ali, iako vi kažete da nikada niste videli Roja Lenarta, ja znam da je on nedavno bio u blizini i koliko znam, još uvek može biti negde blizu. Zato ću zadržati svoje koltove za slučaj da se on odnekud pojavi kao da je iz zemlje iznikao.

Lice brata Džejmsa se naglo smračilo.

– U tom slučaju, sine moj, nemam drugog izbora nego da povučem svoj poziv na gostoprimstvo.

– Molim vas, mister Holideje – navalila je Robin, dodirnuvši rukom njegovu mišicu. – Strašno sam umorna, a od mirisa hrane već mi navire voda na usta. Očigledno je da vam koltovi ovde nisu potrebni. Povinujte se i učinite kao što traže.

Na Holidejevom licu pojavio se izraz nedoumice. Uprkos sopstvenom isku-

stvu, učinilo mu se da je možda malo preterao u opreznosti i da je možda čak i uvredio njihovog domaćina. Uostalom, i njemu je pošla voda na usta od primamljivog mirisa hrane. Sudeći po privlačnoj aromi koja se kroz vrata kuhinje uvlačila u trpezariju, sestre iz bratstva pripremale su biftek i dimljena rebra, a prošlo je već dosta vremena od kako je Dok sebi mogao priuštiti nešto zaista dobro i ukusno.

Holidej pogleda brata Džejmsa, koji je u međuvremenu ustao sa stolice, kao da je rešen da svoje goste izbaci napolje. Kolebao se još trenutak-dva, a onda slegnu ramenima i nevoljno progovori.

– Pa ako je baš toliko važno...

– Važno je, brate Džone.

Holidej uzdahnu, a onda izvuče revolvere iz futrole i, držeći ih za cevi, pruži ga bratu Samuelu. Ovaj uze revolvere za drške, preda ih dalje bratu Digbiju, a onda svoju tešku ruku spusti na Holidejevo rame. Istog trenutka s njegovog lica iščezao je osmeh.

– Vi ste sada naš zarobljenik, brate Holideje – rekao je. – Savetujem vam da se ne odupirete. Mi smo miroljubivi ljudi, to je istina, ali smo isto toliko jaki i odlučni i ima nas dosta. Sem toga, znamo kako valja postupati s razbojnicima, ako se ukaže potreba.

Holidej skoči na noge, a na licu mu se ukazaše iznenađenje i neverica. Crv sumnje ga je nagrizao sve vreme, pa ipak, u trenutku kada je predavao revolvere, pomislio je da se možda vara. Sada shvati da nije grešio. – Zarobljenik? – upita. – Kako to, do đavola?

– Upozoreni smo da ćete možda doći ovamo – reče brat Džejms. – Brat Roj je bio dobar i ljubazan da nas upozori na to. A sada ćemo...

– Brat Roj! – Holidej preblede kao kreč. – Zar je Lenart ovde?

– Bio je – odgovori Samuel i čvršće stisnu Holidejeve mišice. – A sada, budi miran, razbojniče, inače ćemo morati da primenimo silu, a mi nismo ljudi od nasilja...

Nije uspeo da završi rečenicu. Holidej je već dovoljno čuo. Desnom rukom je zbrisao sa sebe ruku brata Samuela i jurnuo prema Robin u nameri da je zgrabi za ruku pa da zajedno pobegnu kroz vrata.

Ali članovi bratstva mislili su o tome sasvim suprotno. Na jednu reč brata Džejmsa okružili su Holideja. Za ljude koji su se odrekli nasilja umeli su vrlo dobro da ga primene. U roku od nekoliko sekundi Holidej je posrnuo od ošamućujućeg udarca u glavu. Jedva izbegavši zamahnutu nogu, uspeo je skloniti glavu pred omčom koju mu je brat Samuel hteo da nabaci na vrat... Na kraju je naleteo na zamahnutu pesnicu, koja ga je potkačila po obrazu i nosu.

Sada mu je prekipelo. Više nije bio umoran niti u nedoumici. Još jednom je sreća zaigrala protiv njega. Očiju punih suza od udaraca i osećajući u ustima ukus krvi, Dok Holidej se sagnuo i izbegao udarac u lice, a onda zamahnuo desnicom i pogodio kao maljem brata Digbija u vrh brade, od čega se ovaj srušio kao pokošen. Uvijajući se kao zmija, Džordžijanac je zadao još jedan udarac

u čupavi vrh brade drugog člana bratstva i od tog udarca pali brat Džejmsove kaste, klizajući od udarca po daskama, obrisao je pod.

Sada je već i brat Džejms urlao od besa, a kroz borbenu viku i urlanje Holidej je čuo da Robin uplašeno vrišti. U istom trenutku, možda baš zbog toga što mu je pažnja popustila, neko ga je strahovito udario u vrat ispod potiljka. Holidej pade na jedno koleno, a onda se instinktivno baci u stranu, izbegavši vrh čizme koji mu je profijukao pored uha. Uhvativši zamahnutu nogu, Dok se svom snagom izvi i još jedan član bratstva sruči se, licem okrenut zemlji.

Holidej se uspravi i, mada malo ošamućen, ostao je bistrog uma. Znao je da ne može pobediti u tako neravnopravnom obračunu, ali ga ništa nije moglo zaustaviti da se bori. Zamahnuo je i udario u jedno zgrčeno lice, koje se istog trenutka zacrvenelo. Onda je dobio udarac u rebra i od toga je izgubio dah. Počeo je divlje da se bacaka i udara laktovima kako bi odbacio od sebe one koji su ga već bili skleptali, a onda je jurnuo na brata Samuela, kojeg je kroz ružičastu izmaglicu pred očima jedva nazirao kao siluetu. Zatim su se na njega sa svih strana sručili udarci kao kiša. Odaja je počela da mu se vrti u krug i Dok oseti da je kolenima dotakao pod. U ušima mu je tutnjalo i odjekivalo, kao da čuje urlanje divljih zveri, a kroz svu tu buku začuo je Robin kako je kriknula: „Molim vas, nemojte ga povrediti!". Onda ga je nečija pesnica pogodila u bradu. Glavom mu je sevnula bleštava beličasta munja, začuo je tutnjavu kao kad se obrušava vodopad, zatim je sve zamuklo i oko njega je nastala tama.

* * *

Mada je brat Džejms verovao svojim saplemenicima i članovima bratstva, vinski podrum ispod kuće držao je sve vreme pod ključem. „Čovek nikad ne zna", često je imao običaj da kaže, „kada će iskušenje promoliti svoju gadnu, ružnu glavu". Čvrsta, masivna brava za koju je ključ imao samo brat Džejms, bila je obezbeđenje od mogućnosti da neki bogobojažljivi član bratstva ne podlegne iskušenju i opljačka vino iz podruma.

Brat Džejms proveri jesu li vrata podruma sigurno zaključana. Onda lica, žutog od iste takve svetlosti petrolejke, koju je držao brat Samuel, pređe pogledom preko gvožđem okovanih vrata. Klimnu zadovoljno glavom pa pogleda u svoje zatvorenike.

– Žalim što ne mogu da vam ponudim ništa udobnije, ali nećete dugo ostati u ovom podrumu. U prvi osvit dana moji će vas ljudi sprovesti u Remroud. Ne znam kako tamošnji zatvor izgleda, ali bilo kakav da je, za vas će biti dobar. Vi ste, bez sumnje, naviknuti na ćelije.

Sedeći na jednom praznom sanduku, Holidej je bolno žmirnuo kada je video svoju oguljenu pesnicu i mrko je pogledao vođu bratstva. Desna strana njegovog lica bila je podnadula i izgrebana, a modrice od udaraca pesnicama videle su se čak i na njegovom čelu i vratu.

– Vi ste budala, mister – rekao je Holidej samouverenim tonom. – Možda ste najveća budala u celom Teksasu.

Brat Džejms je napućio usne.

– A ti, brate, najveći si nasilnik i nevaljalac... baš kao što te je brat Roj opisao. Ako je u mojoj glavi o tome bilo ikakve sumnje, te su sumnje raspršene nakon što si nasrnuo na nas u našoj rođenoj kući.

Holidej se okrete ka Robin. Devojka je sedela, naslonjena na jedno prašnjavo bure, bezizraznog lica pri svetlosti svetiljke. Izgledala je tako umorno kao da joj samo srce spava. Holidej vrati pogled na ljude koji su stajali kraj vrata.

– Nema nikakve potrebe da i nju zatvarate sa mnom – rekao je. – Zar ne biste mogli da je čuvate negde u kući gde bi joj bilo znatno udobnije?

– Poslovica kaže da ima žena koje mogu biti opasnije od muškaraca, brate Džone – odgovori mu brat Džejms. – Priznaću da sestra Robin ne izgleda opasno, ali sama činjenica da je u tvom društvu čini je osobom nepodobnom za poverenje. Bolje će biti stoga da ostanete zajedno.

– Šta vam je zapravo Lenart rekao o nama, mister? – Na Holidejevom licu ocrtavalo se čuđenje. – Mislim, sem onoga da sam zločinac i poslednji razbojnik koji ne zaslužuje nikakvu milost?

– Rekao nam je da si otkrio kako on sa sobom nosi veliku sumu gotovog novca s kojom treba ustanoviti jedno sirotište pod upravom baptističke crkve i da ti i tvoja ljubavnica želite da se dočepate tog novca. Zbog toga ste ga gonili kao besni psi celim putem od Kornes Sitija. – Brat Džejms je zacoktao jezikom. – Pohlepa i nasilje, brate Džone, su dva najteža greha ljudskoga roda.

Dok Holidej se raspoloženo osmehnuo. Morao je priznati Lenartu da je čovek koji ume da razmišlja. Bio je ne samo dobar planer nego i vrhunski laživac. Još jednom je slatkorečivi jezik Roja Lenarta odneo pobedu. Trebalo je samo videti prezir i odlučnost na licu brata Džejmsa i njegovih bratskih sledbenika, pa bez trunke sumnje zaključiti kako je Lenart mogao biti bogomdani propovednik. Imao bi u izobilju vernika i sledbenika.

Džordžijanac je oborio glavu i brat Džejms je zažmirio. – Cena za te grehe je smrt, dete moje. Savetujem ti da vreme koje ti je preostalo iskoristiš za molitvu i da pokušaš da očistiš dušu.

– Izvadio je Holidejeve revolvere iz svog pojasa i pružio ih bratu Samuelu. – Ti ćeš biti odgovoran za njihovu sigurnost, brate – rekao je svojim pevajućim glasom, a onda zatvorio vrata i praćen ostalima pošao uz stepenice.

Holidej je satima sedeo šćućuren na praznom sanduku i pažljivo posmatrao usnulu Robin. Za to vreme osluškivao je ujednačene korake brata Samuela, koji je šetao pred podrumskim vratima. Mučio se da smisli neki plan za bekstvo, ali mu ideja za to nije došla na um sve dok, vadeći cigaru iz tabakere, nije slučajno dodirnuo opasač u kome se nalazilo nekoliko rezervnih metaka.

Pogledao je metke i s njegovog lica nestao je izraz umora, kao odnesen magič-

nim pokretom ruke. Izvadio je iz pojasa jedan metak, a onda bacio pogled prema vratima. Kada je brat Džejms izabrao bravu da ostalu bratiju drži na sigurnoj udaljenosti od iskušenja, on taj posao nije uradio polovično. Ali čak ni najjača brava ne može odoleti dobro odmerenoj eksploziji.

Zagrizavši olovni metak, Holidej je uspeo da ga izvuče iz čaure. Zatim je crni barutni prah istresao iz čaure na dlan. Posle toga izvadio je sledeći metak iz opasača i ponovio istu operaciju. Posle izvesnog vremena u šaci je držao priličnu gomilicu barutnog praha.

* * *

Brat Džejms je spavao snom pravednika i snevao blistav religiozni san kada je iz dvorišta začuo snažnu eksploziju. Skočivši s kreveta, sapleo se i počeo da psuje kao svaki običan bezbožnik, a kada je udario bradom o brid nameštaja to se pretvorilo u bujicu psovki. Dremljivih očiju, stigao je do prozora u poslednjem trenutku da vidi kako dva konjanika u oblaku prašine, koja se belasala na mesečini, punom brzinom jure iz korala i nestaju u preriji. Pogledavši očima punim neverice ulevo, ugledao je nekoliko članova bratstva u noćnim košuljama kako unose brata Samuela u kuću. Glava brata Samuela mlitavo je visila. Pošto je grmljavina eksplozije zatresla kuću, brat Samuel je potrčao niz podrumske stepenice i naleteo na pesnicu koja ga je poslala u carstvo snova.

Brat Džejms taj deo priče još nije znao. Znao je samo ono što je video, a to je da su njegovi zatvorenici pobegli, a brat Roj mu je rekao da oni u svakoj šerifovoj stanici vrede pet stotina dolara, koje će šerif isplatiti za njihovo hvatanje. Dok je sedao na stolicu, upirući oči gore gde je trebalo biti nebo, u očima brata Džejmsa zakotrljale su se suze očajanja. Pet stotina dolara jednostavno mu je iskliznulo iz ruku. U takvim trenucima nije mu bilo teško poverovati kako je Svemogući napustio brata Džejmsa i nije mu stalo do njegovih molitava.

* * *

Zraci sunca, koje se klonilo zapadu, prelamali su se na drhtavoj površini potoka kada je Holidej sjahao da bi izbliza pogledao tragove konjskih kopita koji su vodili prema brdima Vajdonet. Ovaj kraj Holidej nije poznavao, jer je prvi put bio u toj oblasti, ali je dobro poznavao predeo oko Rio Bravo, koji se pružao nekih tridesetak kilometara dalje prema jugu. Zbog toga mu nije bilo teško da se snađe i iz tragova zaključi kako se Lenart svakako uputio prema Meksiku. Ako je to tačno, onda je on verovatno odabrao da prođe kroz planine Vajdonet. To je bio najkraći put ka reci Rio Bravo, ali istovremeno i najsporiji put. Može biti da je Lenart imao nekih poslova u planinama, ili možda više nije brinuo o tome da li ga neko goni ili ne. Najverovatnije je mislio da je poteru skinuo sebi s vrata. Bilo kako bilo, Holidej je čvrsto verovao da je čovek koga goni krenuo prema velikoj reci i granici s Meksikom, a najbrži put vodio je kroz visoravan istočno od planinskog masiva.

Vinuvši se ponovo u sedlo, glavom je dao znak Robin da mogu krenuti. Pregazili su plitku rečicu do koje su došli, a onda su obišli podnožje planine pre nego što su poterali konje dalje prema jugu.

* * *

Bilo je veče, jedan sat pre onog vremena kada žabe, osećajući dolazak noći, počinju svoj večernji koncert. Jedan usamljeni konjanik naterao je svog konja u korito rečice Litl Devil.

Ova pritoka Rio Bravo bila je dosta uzana, ali je njen tok bio brz i dubok, tako da je umorni konj nevoljno zagazio u vodu i počeo da pliva. Mehurići i pljuskanje mutne vode oko konjskih bokova ukazivali su da životinja mahnito radi nogama ispod površine kako bi se zadržala na željenom pravcu. Konj se mučio, ali je jahač, s nogama dignutim na sedlo, kako bi ostao suv, sedeo na konju bezbrižno i nehajno.

Roj Lenart se osmehivao. Reka Rio Bravo i granica sada su bili sasvim blizu. Nalazio se opet na njemu poznatom terenu, imao je u bisagama čitavo bogatstvo od petnaest hiljada dolara, a stari dobri Meksiko pružao se za kratko vreme jahanja odavde, tako reći nadohvat ruke. Kakav drugi osećaj bi čovek mogao imati nego osećaj zadovoljstva i šta bi drugo nego da se osmehuje?

Osetivši konačno pod nogama čvrsto tle, njegov umorni konj je s olakšanjem zarzao i krupnim koracima iskočio iz zagrljaja vodene matice. Sa njegovog snažnog tela slivala se voda, a bokovi su mu se nadimali od naprezanja.

Da bi životinji prištedeo dalji napor, konjanik je kliznuo iz sedla i lako se dočekao na noge. Vadeći cigaru iz bisaga i gledajući nazad prema obrisima planine Vajdonet, odakle je došao, Lenart se široko osmehnuo. Tamo, na ranču „Rajski vrt" preduzeo je sve mere opreznosti i upotrebio svu svoju ubedljivost, pa je smatrao da ako postoji i neka minimalna šansa da je Holidej preživeo zasedu kod Donervila, pored bratstva brata Džejmsa sigurno neće proći. Nasmejao se glasno pri pomisli kakav je vrhunski lažovski poduhvat izveo kada je obmanuo Bretrenove. Pokazao se kao glumac i maštar najvećeg nivoa. U svakom slučaju, bio je zadovoljan što je ceo taj poduhvat ostao iza njega i što se približava srećnom završetku. Tamo dole, u oblasti grada Lareda, gde se prvi put za njega čulo i gde se proslavio, mogao je živeti kako mu je volja i uživati u plodovima svog rizika i svoje visprenosti...

Pušeći, Lenart je poveo svog umornog konja dalje od rečice, pretražujući pogledom horizont, ne bi li ugledao znak nekog naselja. Išao je putem koji je dobro poznavao i kada su se iznad njega ukazale prve vidljive zvezde, već je podosta odmakao.

Kratko vreme nakon toga naišao je na neugledno malo ovčarsko naselje u brdima iznad rečice Litl Devila. Naselje se zvalo Anđelo. Bilo je to najružnije selo koje je ikada video, ali je imalo i najlepše ime koje je ikada čuo.

Prišavši sasvim blizu, povikao je.

– Hej vi! Gde ste?

Zatim je stao da čeka.

Iz jedne koliba od nepečene opeke promolila se čupava glava jednog čoveka i Lenart je pokretom klovna u cirkusu skinuo šešir i mašući njime do zemlje, duboko se poklonio. Pramen tamne kose kliznuo je preko Lenartovog lica i Meksikanac je kratko, prigušeno kriknuo. Zatim je izašao u dvorište, drhteći celim telom kao list na jakom vetru. Roj Lenart se tiho nasmejao i, prebacivši bisage preko ramena, pošao ka Meksikancu.

– Smiri se, Hoze, ne boj se. Nemam ništa protiv tebe.

Za Hozea Sousa, delimično ovčara, a delimično švercera robe i ljudi preko granice, te reči su bile veliko olakšanje. Ovaj deo teritorije Teksasa oko krivine reke, koja je krasila istoimenu dolinu, bio je nekada teren na kome je operisao Roj Lenart i u tim danima stekao je reputaciju kao nepredvidiv, obestan i surov napasnik, jedan od najgorih, koji je, bežeći pred puškama meksikanskih policajaca, preplivao Rio Bravo. S takvim čovekom nije bilo šale i Hoze Sousa se radovao kad je čuo umirujuće reči s njegovih usana, mada je ipak zbog nečega osećao zebnju u duši.

Debeli Meksikanac se nasmejao onoliko ljubazno koliko je mogao i pokazao rukom prema vratima. Čvrstim, brzim korakom Lenart je skoro preskočio prag. – Zdravo, Marija – dobacio je devojci, koja se digla od stola, načinjenog od grubo tesanih dasaka i odmah zatim ponovo sela.

Devojčin pogled usmerio se ka ocu, koji je ušao odmah za Lenartom. Kao da to ne opaža, Hoze Sousa je nestrpljivo mahnuo rukom.

– Šta je sad? Hajde, ustaj, devojko, i pripremi nešto za jelo. Valjda vidiš da je Roj gladan.

Devojka poslušno pognu glavu i pohita ka štednjaku. Marija je bila visoka i vitka i njena glatka koža sijala se kao premazana maslinovim uljem. Telo joj je bilo izvajano, sa savršenim oblinama koje su krasile španske lepotice. Lenart je posmatrao nezainteresovano dok je poslovala oko štednjaka i kada je na sto donela zdelu punu tople, mirisne hrane od kukuruza i čilija.

– Odlično – konstatovao je, stavivši prvi zalogaj u usta. Onda se, posle druge kašike, osmehnuo i ponovio. – Odlično.

Ni Hoze Sousa ni njegova kćerka nisu seli sve dok je Lenart proždirao hranu, koja mu je servirana, dodajući uz svaku kašiku sitne zalogaje raženog hleba. Sve vreme njih dvoje su stajali jedno kraj drugog i posmatrali svog gosta, trudeći se očito da prikriju svoju nervozu i osećaj neizvesnosti, koji ih je obuzimao. U svoje vreme, kada je jahao s bandom neobuzdanih i opasnih bandita, najgorih koji su ikada harali ovim krajem, Lenart je s vremena na vreme posećivao Anđelo. Svi su voleli tog lepog mladića i među svim neobuzdanim probisvetima, s kojima je on jahao, Lenart je bio najomiljeniji sve dok ljudi nisu shvatili da iza tog ljupkog osmeha i poštenih zele-

nosivih očiju kuca srce jednog bezobzirnog ubice.

Lenart nije bio u Anđelu od kako je u svađi zbog neke devojke ubio jednog Meksikanca. Taj čovek je bio brat Hozea Souse. Za Hozea Sousu nije bilo lako da stoji i gleda ubicu svog brata kako proždire ukusan čili i hleb od raži. I da se osmehne svaki put kada Amerikanac pogleda prema njemu. Ali Meksikancu je to potpuno uspelo uglavnom zato što je bio velika kukavica i žarko želeo da ostane u životu.

Kada je pojeo i poslednje zalogaje, Lenart se zavalio u stolici i sa zadovoljstvom se pljesnuo šakom po stomaku.

– Cigaru – rekao je zapovednički.

Sousa je pohitao do jednog ormarića u uglu i vratio se s kutijom cigara. Lenart je odabrao jednu debelu od kubanskog duvana i Meksikanac mu je prineo vatru. Miris dobrog duvanskog dima ispunio je malu kolibu i Sousa se ponovo vratio na svoje mesto, iščekujući šta će biti dalje.

– Ti si... sasvim dobro, Roje – upitao je.

– Živ sam i zdrav kao bik predvodnik, stari moj prijatelju – Lenartove oči su se lagano okrenule prema devojci.

– Možda sam čak i u boljoj kondiciji.

– Poslednje što smo o tebi čuli bilo je da si zapao u neprijatnu situaciju sa čuvarima reda negde na severoistoku – primetio je Sousa. – Pričalo se da si teško ranjen.

– A ti si se, naravno, molio Bogu da preživim i ozdravim, zar ne, Hoze? – Na Lenartovom licu ukazao se podrugljiv osmeh.

– Naravno.

– Naravno. – Lenart naglo ustade, odgurnu nogom stolicu i zakači palčeve za opasač s revolverom. – Dobro – rekao je, pogledavši ponovo devojku – mnogo bih želeo da ostanem ovde neko vreme, ali moram da nastavim put.

– Zar si u nekoj nevolji, Roje? – upita Sousa. Bila je to više tvrdnja nego pitanje, jer Roj Lenart i nevolja drugovali su celog njegovog života. Nije bilo trenutka kada Lenart nije bio u nekoj nevolji.

– Ne, nije u pitanju ništa što ne bih mogao da rešim – odgovorio je bandit, uzimajući nabrekle bisage. Zatim je odbio jedan gusti dim i dajući svom licu važan i ozbiljan izraz, nastavio. – Idem preko granice u Meksiko, Hoze. Kako trenutno stoje stvari u Laredu?

Hoze Sousa se malo namrštio, a onda se na njegovo lice navukla neprozirna maska. Slegnuo je ramenima.

– Ovih dana je sve bilo dosta mirno, koliko ja znam, Roje. Mislim da je granica prilično bezbedna.

– To je dobra vest. – Lenart je netremice zurio kroz vrata. Nije primetio brz, malo začuđen pogled, kojim je Marija pogledala svog oca, niti je zapazio kako je Hoze Sousa dao znak svojoj kćeri i opomenuo je da ćuti. – Koji prelaz preporučuješ da izaberem? Koji je sada najpogodniji?

– Red Snejk.

Lenart se osmehnuo krajičkom usana, kojim je držao cigaru. – Do tamo mogu da stignem za jedan sat – rekao je po-

luglasno, govoreći više za sebe. Udahnuo je duboko kao da već diše slobodan vazduh Meksika. A onda je nehajno, pokretom ruke, pozdravio oca i kćer, uzeo svoj šešir sa stolice i izišao napolje.

Otac i kći su pošli za njim u dvorište, posmatrajući bez reči kako Lenart stavlja nogu u uzengiju i penje se u sedlo. Svetlost svetiljke, koja je kroz vrata osvetljavala devojku, isticala je njene vitke, dugačke noge. Bandit je liznuo usne i bezobrazno se osmehnuo.

– Možda neću navraćati ovamo izvesno vreme, ali kada sledeći put dođem sigurno ću svratiti da te vidim, Marija, lutkice.

– Nemoj da zaboraviš to što si obećao, Roje – doviknula je devojka za njim. I to što je kazala, zaista je i mislila. Život u sunčanom Anđelu bio je tmuran i dosadan za jednu lepu, vatrenu mladu devojku. No, dok je bandit izmicao van domašaja očiju, Marija Sousa je razmišljala o tome da su njene šanse da ponovo vidi lepookog Roja Lenarta verovatno vrlo male, zahvaljujući njenom ocu i obaveštenju koje je nekoliko minuta ranije dao neprijatnom posetiocu.

– Zašto si ga slagao, oče? – upitala je mekim glasom. – Zašto mu nisi rekao da su meksički graničari u poslednje vreme mnogo aktivniji nego obično? I zašto si ga uputio baš na Red Snejk, gde se nalazi logor granične policije?

– Zar si tako brzo zaboravila svog strica, devojko? – upitao je Hoze i prekorno pogledao svoju kćer.

Marija je slegnula ramenima. Stric Pančo za nju nije imao isto značenje kao za njenog oca. Njen stric je bio debeo, zaudarao je na znoj, koze i tekilu i u pijanstvu je bio vrlo nezgodne naravi... a većinom je bio pijan. Ali pošto je on ipak bio njen stric, pretpostavljala je da bi trebalo da bude zadovoljna što je njen otac ubicu strica Panča poslao tamo gde ga je sigurno vrebala smrt. Pa ipak, sve što je osećala dok je nepomično stajala i slušala kako u daljini zamire topot kopita Lenartovog konja, bili su neka neizvesnost i osećaj da je možda propustila nešto što joj se u životu više neće ponoviti. A malo zatim, na put kojim je Lenart otišao spustila se tiha noć.

– Ako se desi da ga graničari ne ubiju, oče – rekla je devojka – zar ne misliš da se može desiti da se vrati ovamo?

Hoze Sousa proguta vazduh. U jednom trenutku, radi uspomene na brata stisnuo je srce i učinio nešto hrabro. Sada, kada je iz usta svoje kćeri čuo ono čega se i sam pribojavao, grčevi u stomaku podsetili su ga da je kukavica i da mora doneti hitnu odluku. A ta odluka je bila da poseti rođaka Luisa, koji živi daleko od ovog mesta. Da, na taj put njih dvoje poći će još ove noći.

Tričetvrt časa kasnije dvokolice natovarene skromnim pokućstvom, na kojima su sedeli Hoze Sousa i njegova kći sanjivih očiju, kloparajući su izašla iz puzavicama obraslog dvorišta.

U tom istom trenutku Roj Lenart ugledao je svetlucavu površinu reke Rio Bravo, a tri kilometra severno dvoje konjanika na konjima oblivenim znojem i penom obišli su poslednju deonicu

podnožja planinskog masiva Vorbonet i noćni povetarac, koji im je duvao u lice, doneo je do njihovih nozdrva prijatan miris te velike reke.

* * *

Rio Grande se pružala pred Lenartom, široka, brza i duboka. Velika moćna reka koju su Teksašani nazivali Rio Grande, a Meksikanci Rio Bravo, verovatno zbog toga što je trebalo hrabrosti da se odluči na prelaz preko nje.

Kada se taj usamljeni konjanik uputio kroz gusto meskitovo žbunje, mnogo kilometara nizvodno zasvetlucale su prve žmirkave svetiljke jednog naselja. Bio je to Laredo, veliki grad na teksaškoj strani reke, gde je Roj Lenart u stara dobra vremena, pre nego što je grad porastao toliko da je postao neugodan za čoveka njegovog kova, pijančio, tukao se i vodio ljubav s temperamentnim devojkama sa granice. Laredo je imao fine salune, ali je, nažalost, u njemu postojala i jaka šerifska stanica sa šerifom i bar tri pomoćnika. Sem toga bilo je tu dosta građana koji bi dali više od jedne plate za šansu da mu ispale metak između lopatica ili da toliko daju drugome da to obavi za njih, a u gradu se uvek mogao zateći i neki lovac ucenjenih, gladan nagrade za nečiju glavu. Laredo je, dakle, bio opasno mesto za njega.

Kada ga je ranije naterao u rečicu Devil, njegov konj se malo opirao, ali mada je Rio Bravo bila bar tri puta veća, životinja je u duboku vodu „majke svih reka" zagazila bez ustezanja. Kao da je osećala da je pred njom poslednja prepreka i da će, kada taj široki tok crvene vode bude iza nje, konačno, posle mnogo pređenih kilometara po teškom teksaškom terenu, zaslužiti odmor.

Konj je nekoliko metara gazio po dnu, a onda je zaplivao. Lenart se osmehnuo. Sada, kada je cela avantura ostala iza njega, preostalo mu je samo da se čudi kako je lako pridobiti nekoga da radi ono što hoće, pod uslovom da je čovek vešt i ubedljiv kao što je on bio. Robin je bila očit primer, a isto toliko i Šejfer. Robin je inteligentna osoba, a ništa manje inteligentan nije bio ni Šejfer, pa ipak su oboje lako progutali njegov mamac. Devojka je vrlo mnogo rizikovala, pre svega zato što je sakrila prekršioca zakona u bekstvu pred čuvarima reda, a zatim je rizikovala i imovinu samo zbog toga što joj je on rekao da je voli i što je umeo da joj dočara sjajnu sliku njihovog zajedničkog života na Istoku... na koji on nije ni pomišljao. A što se tiče Šejfera, on je prešao na onu stranu zakona samo zato što je on, Lenart bio u stanju da ga uveri kako mu ostali svet nešto duguje. Razmišljajući o svojim uspesima, Roj Lenart oseti sažaljenje prema drugima iz njegovog krvavog zanata, koji su morali da se oslone isključivo na silu i strah da bi došli do onoga što žele, dok su njemu, pametnom Lenartu, najubojitije oružje bili njegov izgled časnog čoveka, divan, ljubazan osmeh i iznad svega njegova rečitost i sposobnost ubeđivanja. U njegovom životu bilo je trenutaka kada je bio uveren da bi mogao, kada bi mu se za to pružila prili-

ka, ubediti biskupa da đavolu kaže gde Gospod Bog čuva svete tajne.

No odjednom je njegovo uživanje u trijumfu bilo naglo i grubo prekinuto. Začuo se prasak puške i udar kuršuma podigao je vodoskok vode pored boka Lenartovog konja.

Meksički graničari!

Okrećući konja trzajem uzda, opazio je na drugoj obali siluete konjanika s velikim šeširima, koje su nosili pripadnici meksičke granične policije. Odred policije na drugoj strani bio je brojan, što je značilo da ga je Sousa lagao. Prljavi, masni kučkin sin!

Lenart se trgao, jer ga je jedan metak okrznuo po levom ramenu. Policajci su pucali u meso, s namerom da ubiju. A normalan postupak bio bi da u znak opomene najpre ispale hitac iznad glave svakome ko bi pokušao da ilegalno pređe granicu. Ali izgleda da su se običaji izmenili od vremena kad je Lenart poslednji put bio u ovom kraju. Pre mesec dana banda teksaških kradljivaca stoke silom se probila preko reke, jedva petnaestak kilometara zapadno od Red Snejka, pri čemu je poginulo pet meksičkih graničara. Od tada je naređenje glasilo: prvo pucaj, a onda traži potrebna objašnjenja.

I graničari su pucali. Crvenkasti, prljavi gejziri vode prskali su svuda oko konja i konjanika, a između oštrog praska „vinčesterki" Lenart je razabrao i gruvanje teške „henrijevke", puške za lov na bizone. Jednom je imao prilike da vidi čoveka pogođenog metkom iz te puške. Kuršum je na leđima tome čoveku načinio normalnu rupu, ali je zato na prsima, pri izlasku, načinio otvor u koji se mogla staviti stisnuta pesnica.

Konj je bolno zanjištao kad mu je Lenart zario mamuze u bokove. Istog trenutka bandit je poskočio u sedlu, jer se jedan metak zario u sedlo pod njim. Trgnuvši uzde, digao je glavu svog konja i povukao ga nazad. Životinja je upravo stala prednjim nogama na čvrsto tle kad ju je pogodio hitac, ispaljen s druge obale.

Prljava voda pljusnu preko Lenarta kada se mrtav konj prevrnuo i potonuo u vodu. Trzajem nogu bandit je izvukao stopala iz uzengija. Držeći grčevito bisage u rukama, isplivao je na površinu, duboko udahnuo vazduh pa ponovo zaronio.

Lenart je bio odličan plivač, a sledećih nekoliko minuta to je i morao biti, ako je želeo da ostane živ dok ga je brza rečna matica nosila nizvodno, daleko od pušaka sa suprotne obale. Konačno su njegove ruke napipale i grčevito stegle jedno stablo, zaglavljeno u mulju, nedaleko od nekoliko žalosnih vrba, čije su se grane spuštale čak do površine vode. Dugo nije mogao da učini ni pokret. Jedino se čvrsto držao za deblo i borio se da dođe do daha. Čekao je da predahne i da mu se vrati snaga. S tog mesta, gde je reka pravila okuku, a obala se dizala visoko iznad vode, jedva da je razaznavao nejasne siluete meksičkih graničara, koji su se u međuvremenu zaustavili na kilometar i po rastojanja na istočnoj strani reke, ali mu je pogled prema dru-

goj obali bio blokiran granjem velike žalosne vrbe, tako da nije video dvoje konjanika koji su celu scenu posmatrali s teksaške strane. Odmarajući se još nekoliko minuta, Lenart zastenja, mrdnu ramenima, zaključi da mu ruka nesmetano funkcioniše i onda pođe prema drveću na obali.

Opterećen otežalim bisagama, u težem položaju zbog ranjenog ramena, boreći se protiv bučnog Rio Brava, čije su ga struje vukle prema sredini reke, Lenartu je trebalo dosta vremena da opet stane nogama na čvrsto tle. Posrćući kao pijan, probijao se kroz opušteno granje vrba, koje je pred njim iskrsavalo kao u sablasnom snu. Kada se konačno probio, pred njim se ukazao komad obale, pokrivene sitnim žutim peskom i Lenart se, raširivši ruke, pružio potrbuške na pesak.

Prošlo je neko vreme pre nego što je otvorio oči i, okrenuvši glavu, trepćući pogledao prema zvezdama. Sačekao je da mu se njihov sjaj uobliči u jasnu, oštru žižu, a onda je počeo da se osmehuje. Ali u tom trenutku se iza njega čulo oštro, metalno „klik". Ukočio se kao sleđen, a onda se okrenuo. Na tamnoj pozadini neba, osutog zvezdama, ocrtavala se silueta vitkog, snažnog muškarca.

Dok Holidej!

* * *

Džordžijanac je stajao nepomično kao stena. Nije više osećao ni umor ni neizvesnost. Počev od bekstva iz čvrsto zidanog zatvora, preko tri stotine kilometara odavde, Holidej se naprezao do krajnjih granica ljudske moći u jednom od najopasnijih poduhvata svog života. Motiv za to nije bila samo želja za osvetom i potreba da zločinca stigne ruka pravde, već i neophodnost da se nađe novac i time dokaže njegova nevinost, kao nezaobilazni uslov da on nastavi život poštenog građanina. Sada je plod njegovog trijumfa nad zlom srećom, koja ga je dotle pratila, ležao pred njegovim nogama, bespomoćan i upola živ. On, Holidej, bio je pobednik a srećković, „zlatousti" razbojnik Lenart, bio je poražen.

Za Robin, koja je stajala iza Holideja, ovi dugi minuti bili su zbrka stvarnog i nestvarnog. Kada su se, privučeni brzom paljbom meksičke policije, ona i Holidej sjurili niz podnožje planine Vorbonet, srce joj je burno zakucalo videvši da je čovek koga voda nosi i oko koga pršte gejziri, prouzrokovani kuršumima, niko drugi do Lenart. Kriknula je, obuzeta užasom, kada je Lenart potonuo, a zatim osetila plimu olakšanja videvši da se njen voljeni čovek pojavljuje na obali kroz granje vrbe.

No sada, dok je Lenart ležao na pesku pred Holidejevim uperenim revolverom, njeno lice se zgrčilo. To je bio kraj. Nema više dugih jahanja pored Holideja, nema više tihih, prijatnih časova, provedenih u razgovoru pod zvezdanim noćnim nebom, nema više strepnje zbog budućnosti. U pogledu Roja nije više bilo nikakve neizvesnosti.

Tihi zvuk prekinuo je nastalu tišinu: smeh Roja Lenarta. Zvuk je postajao sve jači i posle nekoliko sekundi Lenart

zabaci glavu a njegovo mišićavo telo grčevito se počelo tresti od smeha.

– Šta je tako smešno, Lenart? – upita ga Dok.

Ne prestajući da se cereka, Lenart je prstima uklonio kosu s čela i očiju i uspravio se na kolena. Holidej se saguo, izvukao mu ovlažen revolver iz futrole i bacio ga kroz granje daleko u reku. Zatim je, ne skidajući oka s bandita, uzeo jednom rukom bisage s novcem i uzmaknuo dva koraka unazad.

– Možda spadaš u onu vrstu ljudi koji smatraju da je gubitak petnaest hiljada dolara nešto smešno, Lenart? – upita ga. – Je li to u pitanju?

Bandit podiže ruke i pusti ih ponovo da padnu.

– Ne, nije to glavni. – Osmehnuo se i pogledao prema Robin. – Smejem se zbog toga što sam bio budala kada sam nagađao ko je s tobom. Znao sam da je neka devojka... ali iz nekih luckastih razloga nikada nisam pomislio da si to ti, „bebice". – Osmeh naglo nestade s njegovog lica i oči mu besno sevnuše. Pogledom kao nožem preseče devojku. – Znaš, nikako nisam mogao da shvatim kako je neko mogao da nađe moj trag, „bebice", čak kada je i čudo od tragača kao što je ovaj tip. Trebalo je da se setim da pored sebe ima neku izdajničku kučkinu kćer, koja mu je pomogla.

– Ne obraćaj joj se takvim rečima! – opomenu ga Holidej.

– Govoriću onako kako se meni sviđa! – uzvrati Lenart resko i ustade. – Šta ti je obećao, „bebice"? Trideset srebrnjaka?

Robin je gordo digla glavu, a odblesak zvezda zasvetlucao je u njenoj crnoj kosi. Izgledala je pribrana, ali kada je progovorila videlo se da se u njoj bore suprotstavljena osećanja.

– Nisam te izdala, Roje. Jednostavno... želela sam da te nađem i mister Holidej mi je bio jedina šansa.

Ispružila je preklinjući ruke prema banditu. – Zašto se nisi vratio kao što si obećao, Roje? Zašto?

– Zar misliš da to nisam želeo? – odgovori Lenart bez ikakvog kolebanja, naslutivši u njenom očajanju nejasnu mogućnost za izvlačenje iz beznadežnog položaja. – Gospode Bože, ja sam svakog sekunda samo o tebi mislio!

Nasuprot ciničnoj neverici na Holidejevom licu, u očima Robin Samers sinula je nada.

– Ako progutate ovu presnu laž, mis Samers, onda ste veća budala nego... – zaustio je Dok grubo, ali ga je devojka u pola rečenice presekla.

– Ne, mister Holideje! Želim da čujem Rojevo objašnjenje!

– Zašto bih ti, đavola, bilo šta objašnjavao? – nadurio se Lenart i pritom na licu napravio veoma ubedljiv ravnodušni izraz. – Potpuno je jasno da si promenila mišljenje čim sam se odmakao od tebe.

– Nije tako, Roje – pokušala je da se brani devojka. – Bila sam zbunjena i povređena, to je sve. Nisam se ni u čemu predomislila. Razlog što sam se udružila s mister Holidejem ne znači da

sam želela da ti on učini nešto nažao, da ti se osveti u moje ime, već sam pošla s njim da bih te našla i saznala zašto si me napustio. Želela sam da saznam da li me... još uvek voliš.

Lenart žmirnu očima kao mačka koja će svakog trenutka skočiti na plen.

– Znaš... iz nekog luckastog razloga verujem da ozbiljno misliš to što kažeš, „bebice".

– Mislim, Roje.

Lenart slegnu ramenima.

– U tom slučaju, ako ti to nešto znači, nisam mogao doći po tebe, Robin. Vidiš, sve sam dobro smislio i sve je funkcionisalo kao sat, sve dok tvoj sadašnji saputnik nije pokušao da me u planini uhvati na prepad i da sav novac uzme za sebe.

– To je prljava laž i ti to dobro znaš, Lenarte! – presekao ga je Holidej oštro. – Desilo se upravo obrnuto: ti si mene napao!

Lenartovo lice bilo je oličenje poštenja i njegov nedužan pogled zadržao se na devojci.

– Je li ti to rekao, Robin? Pa naravno, nije ti ni mogao reći istinu. Ali istinu ćeš čuti sad, „bebice". Kao što sam rekao, sve je išlo kao podmazano sve dok ovaj Holidej ovde nije pokušao da sprovede svoju zamisao. Desilo se to u podnožju planine. Pokušao je da me ubije, devojčice, samo što sam ja bio suviše brz za njega, a i imao sam dosta sreće. Ali pucnjava je privukla poteru i tada me zamalo nisu uhvatili. Kada sam se izvukao iz planine pružale su mi se dve mogućnosti: ili da s novcem presečem preko pustinje i da po tebe pošaljem kasnije kad se sve slegne ili da jašem do ranča „Buls deset" s poterom za vratom. – Raširio je ruke. – Naravno da sam izabrao pustinju da te ne bih doveo u opasnost.

– A nameravao si da pošalješ po mene? – upitala je Robin, željna potvrdnog odgovora.

– Zar možeš da sumnjaš u to? – upitao ju je Lenart uvređeno. Pogledao je Holideja očima iskolačenim od besa.

– Pretpostavljam da za ovo treba tebi da zahvalim, izdajniče! Verovatno si tokom celog puta trovao moju devojku raznim lažima!

Holidej je mirno stajao, lica nečitkog kao sfinga. Očekivao je da će Lenart, kada se nađe s njima oči u oči, lagati i nastojati da pobrka činjenice, ali bio je potpuno zaboravio koliko taj bandit ume biti ubedljiv i koliko njegove laži mogu zvučati istinito.

– Jeste li me lagali, mister Holideje? – upita ga Robin.

Džordžijanac se okrenuo devojci.

– U ovom trenutku mislim da nema načina da dokažem kako je istina sve što sam vam rekao, Robin. Ali, sto mu gromova, da biste to zaključili nije potrebno vraćati se toliko unazad. Šta je sa zasedom kod Donervila? Šta je s braćom Bretren? Jesu li se ti događaji odigrali ili smo ih mi izmislili?

– Oh, naravno – potvrdila je Robin nesigurno. – Za trenutak sam potpuno zaboravila...

Pogledala je Lenarta. Ovaj je rukama zagladio vlažnu kosu. Pod mokrom ko-

šuljom isticale su se njegove snažne mišice. Prošetao je pogledom od devojke do Holideja i napravio začuđeno lice.

– Šta je to u vezi s Donervilom? – upitao je. – Priznajem da sam se zadržao na ranču „Rajski vrt", ali ne znam ništa o toj zasedi kod Donervila o kojoj govorite.

– Zaseda o kojoj govorimo? Zar je bilo i drugih?

– Možete mi verovati, ali ne morate.

– S rukom na ranjenom ramenu Lenart je učinio nekoliko koraka, ali su ga zapeti revolveri u Holidejevim rukama neprekidno pratili. – Nalazio sam se na oko tri kilometra daleko od Donervila, išao sam pešice jer mi je konj pre toga nastradao, kad su me napala dva razbojnika. To me je izvesno vreme zadržalo, ali uspeo sam da ih odbijem i da nepovređen stignem u grad. Mogu vam reći da nisam gubio vreme da kupim konja i da što pre odem bestraga od tog prokletog mesta. Ne kažem da ponekad ne volim akciju, ali ti ljudi tamo izgledali su suviše surovi za moj ukus.

– Ali... kada je Holidej otišao u grad, rekli su mu da si ti dolazio pre nas i da si najmio dvojicu, verovatno da nas sačekaju u zasedi – reče Robin.

– Kada je Holidej bio u gradu, kažeš? – ponovi Lenart. – Hoćeš da kažeš da ti nisi bila s njim?

– Ne, ja... ja sam bila suviše zaprepašćena onim što se desilo. Vidiš, mister Holidej je morao da ubije jednog od tih ljudi i da ga zatrpa u jaruzi.

Na Lenartovom licu pojavi se na to izraz uvažavanja.

– Je li to tačno? Pa, šta da kažem... bolje da je ubio njega nego mene. Ali to nije važno. Važnije je da sagledaš kako stvari zaista stoje, Robin. Kažeš da ti nisi bila u Donervilu i stoga se oslanjaš samo na ono što ti je on rekao. A to što ti je on rekao nije ništa drugo do gomila prljavih laži od početka do kraja. Ona dvojica razbojnika su me napali, ali sam uspeo da im umaknem. Iz Donervila sam pobegao onoliko brzo koliko sam mogao i kada sam se zaustavio u „Rajskom vrtu" jednostavno sam rekao da će me možda neko goniti... – Lenart je zaćutao i bez trunke kolebanja ukrstio pogled s Holidejevim. – Žao mi je što sve tvoje vešto smišljene priče mogu baciti u korpu za smeće, Holideje, ali ne mogu da dozvolim da Robin o meni misli da sam svinja, kao što si me ti „naslikao". Znam da je za mene igra završena, ali ona bar sada zna punu istinu. Bez obzira na sve, za mene je to najvažnije na svetu.

Holidej je lagano zavrteo glavom, iznova zadivljen zaprepašćujućom sposobnošću transformacije ovog čoveka. Nije ni pokušao da pobije ono što je Lenart rekao, jer je znao da će zaljubljena žena rado poverovati ono što želi da veruje i da mu nikakva rečitost i ubedljivost, niti očigledni dokazi neće pomoći da razuveri Robin. Srećom, čelična vrata državnog zatvora, iza kojih će se Roj Lenart naći, neće biti osetljiva na njegovu slatkorečivost.

U tišini, koja je nastala posle Lenartovih reči, Holidej je konačno zaključio da sa zarobljenikom mora do kraja izvesti ono što mu je od početka bio cilj. Prelazeći zlokobnu pustinju, u jednom trenutku je računao da će povraćaj novca i nekoliko dobrih udaraca biti dobra osveta, a da će posle toga sve ići svojim putem. Biće rehabilitovan i to je sve što traži. Ali s banditovom rečitošću više nije bio siguran kako će se stvari odvijati. Morao je ostati do kraja prisutan i besnog psa smestiti iza rešetaka.

– Odlično, Lenart, odlično – rekao je. – Ali nemaš potrebe da tu tešku artiljeriju ispaljuješ na nas, bez obzira što kod mlade dame stičeš poene. Sačuvaj svoju akrobatiku za sudiju.

– Sudiju? – Lenart je izgledao zaprepašćen i iskreno iznenađen. – Kakve veze ima sudija s ovim?

– Laredo je oko šest kilometara odavde niz reku – objasni mu Dok.

– Predaću te tamošnjem šerifu i uputiću ga da stupi u kontakt s šerifom Nolanom u Kornes Sitiju.

– Predaćeš me policiji? Hoćeš... reći da me nećeš ubiti?

– Naravno da neće, Roje – umešala se devojka kategorično. – Mister Holidej nije ubica.

Lenartovo se lice izobličilo.

– Rekao sam ti da je pokušao da me ubije prilikom besktva iz Kornes Sitija, Robin. Zar mi ne veruješ?

– Nisam više sigurna šta verujem, a šta ne verujem, Roje. Ja sam... toliko zbunjena u vezi mnogo čega što se u poslednje vreme dogodilo... Ali znam sigurno da te mister Holidej neće hladnokrvno ubiti. On je dobar i častan čovek, Roje.

Od devojčinih reči Holideju je krv brže prostrujala u žilama, što ni sam nije verovao da je moguće. Te reči su dokazivale da uprkos gnusnim Lenartovim lažima devojka ipak još ima vere u njega. Uputio joj je zahvalni pogled. To skretanje pažnje s bandita nije bilo duže od delića sekunde, ali dovoljno za čoveka obuzetog očajanjem.

Lenart se kao puma bacio prema Doku s ciljem da dograbi revolver. Holidej je ustuknuo i prst na okidaču mu se instinktivno zategnuo.

Nastao je prelomni trenutak, momenat kad se odluka klati na oštrici brijača i lako se moglo desiti da Dok pritisne okidač i iz neposredne blizine ispali hitac u bandita. Ali on to nije učinio. Bio je isto toliko snažan koliko i Lenart, možda i snažniji i imao je revolver u ruci. Nije morao da ga ubije. Mogao je savladati bandita i bez pucanja.

I možda bi mu to i pošlo za rukom da nije bilo Robin!

Kada je Holidej trgnuo nazad ruku s revolverom da ga bandit ne bi zgrabio ispruženim rukama, istovremeno ga je dočekao udarcem levice u bradu. Lenart je posrnuo pored Doka, ali je uspeo da ga uhvati za košulju. Cev revolvera se spustila prema banditovoj glavi, no ovaj se sagnuo, a onda zadao udarac kolenom u stomak i glavom u bradu Džordžijanaca.

Holidej jauknu. Levicom dohvati Lenarta za gušu sprečivši ga da iskoristi

svoj trenutno povoljan položaj. Pri slaboj svetlosti zvezda Lenartovo zgrčeno, od mržnje izobličeno lice ličilo je na demonsku masku. Njegova usta sipala su kletve i psovke. Holidej zamahnu desnicom i cev kolta blesnu. Namera mu je bila ispisana na licu: hteo je jednim udarcem da izbaci bandita iz borbe.

Tada je Robin učinila odlučujući zaokret. Priskočila je i čvrsto obgrlila Doka rukama oko zamahnute mišice. Holidej je bio toliko snažan da ju je povukao nekoliko stopa napred, ali se ipak nije mogao osloboditi njenog zagrljaja. Devojka ga je čvrsto držala i kada je Dok pokušao da iščupa ruku iz njenog zagrljaja, u istom trenutku Lenart je zamahnuo nogom.

Udarac je pogodio cilj i Dok se presavio u pojasu. Srce mu je zastalo u grlu. Više je osetio nego što je video podizanje Lenartovog kolena. Pokušao je da se okrene u stranu, ali nije mogao. Banditovo koleno pogodilo ga je postrance u glavu i pred očima mu se rasprsnuo roj svetlaca. Kao iz daljine začuo je Lenartov trijumfalni usklik. Stisak devojčinih ruku je naglo popustio i ona se skotrljala niz kosinu. Holidej je zamahnuo nasumice prema nejasnoj silueti ispred njega, ali je promašio, a bandit mu uzvrati razornim udarcem. Njegovi željezni prsti oteli su mu kolt iz ruke i Dok pade na pesak. Zatresao je glavom iz sve snage da bi odagnao nesvesticu što ga je hvatala i svest mu se malo razbistrila, ali kad je digao pogled našao se pred crnim otvorom cevi kolta. Lice iza revolvera video je nejasno, kao u magli, sem užagrenih očiju, koje su sijale zverskim trijumfom. Tog trenutka Dok Holidej, kockar, džentlmen i kralj strelaca kad je bio izazvan, čekao je smrt.

* * *

Lenart se smejao dok je prisiljavao Holideja da ustane i nije prestajao da se smeje ni kada ga je revolverom udario po licu, od čega je Džordžijanac pao nazad na vrbu.

Pošto je u međuvremenu uspela da ustane, Robin ga je ščepala za ruku, ali ju je Lenart odgurnuo u stranu, ne skidajući pogled sa svog protivnika.

– Smiri se, „bebice" – rekao je, osmehnuvši se kao vuk. Pružio je ruku i uhvativši Doka za košulju digao ga ponovo u uspravan položaj. – Ti si odigrala svoju ulogu, „bebice" i odigrala si je skoro savršeno. Ovo sada je obračun između mene i ovog tipa. – Cev kolta je opet zagrebala Holideja po zubima. – Je li tako?

Ošamućen i nesiguran na nogama, Holidej nije ništa odgovorio. Gledao je devojku, koja je stajala iza Lenarta, videvši na njenom licu izraz pomešanog čuđenja, žaljenja i očajanja. Onda se ponovo zaneo, jer ga je cev revolvera još jednom dokačila po čelu. Lenart se izmaknu i, ne našavši oslonac, Holidej se sruši na kolena. Oslanjajući se na njih i na ruke, polusvesno je njihao glavom levo-desno u pokušajima da se pribere, ali je više ličio na pretučenog psa nego na čoveka. Lenart mu stavi vrh čizme ispod brade i silom mu diže glavu.

– Kralj strelaca, veliki Dok Holidej – rekao je glasno, razvlačeći svaku reč. – Nisi valjda ozbiljno verovao da možeš mene da pobediš? Mislim... stvarno da me središ? Hoću da kažem da si negde u dubini duše morao znati da protiv mene nemaš apsolutno nikakve šanse, čak i ako si privremeno imao tu sreću da me pronađeš. Uostalom, to ti i nije bila nikakva sreća. Pa, čoveče, ja sam rođeni srećković, to si morao znati! Ali ti si glup, a takav glupak, kao što si ti, i ne zaslužuje da živi... Je li tako, Holideje?

Od banditovih reči hladna jeza ščepala je srce Robin Samers.

– Roje! – zavapila je i pošla prema njemu. – Roje, nećeš valjda ubiti Holideja?

– Neću? – iscerio se Lenart. – Samo se odmakni u stranu, pa ćeš videti jedno vrlo ubedljivo izvođenje onoga što se naziva smrću. Samo gledaj!

Robin pritisnu grudi rukama.

– Roje, zar bi mogao hladnokrvno ubiti čoveka bez odbrane?

Upinjući se da ustane, jednim kolenom i jednom rukom oslonjen na pesak, a drugom rukom na kuku, Holidej je nekoliko puta ispljunuo sukrvicu, a onda joj se obratio.

– Ne pokušavajte da ga sprečite, mis Samers, jer se može desiti da ubije i vas! – Glas mu je na trenutak zamro i on se netremice i nekako čudno zagledao devojci u oči – Mislim... da shvatam zašto ste to uradili, mis Samers. Vi ga još uvek volite, a ljubav je nešto što i od najmudrijeg čoveka može načiniti budalu. – Njegove naduvene usne izvile su se u podrugljiv osmeh. – Samo znajte da ste oduvek voleli pogrešnog čoveka. On nije taj koga vi stvarno volite.

Devojka je stajala i lutala pogledom od jednog do drugog muškarca, osećajući se izgubljenom, a u glavi joj je bubnjalo. Ruka, koju je držala na prsima, nervozno joj je zadrhtala kada je Lenart prineo revolver Holidejevom čelu.

– Ne, Roje! – uzviknula je užasnuto, jer je ono što je pročitala na Lenartovom licu potvrdilo u svemu Holidejeve tvrdnje o čoveku koga je volela: Roj Lenart je ubica. Pošla je korak bliže njemu i pružila ruku da ga uhvati za revolver.

– Nazad, glupa kučko! – prasnuo je ovaj. – Još nisam odlučio šta ću učiniti s tobom zato što si ovog junačinu navela na moj trag, ali ako ne prestaneš da se guraš oko mene, dobićeš isto što i on!

– Nemoj! – kriknula je devojka i krik joj zastade u grlu kad ju je bandit nadlakticom udario po ustima. Devojka se zateturala, izgubila ravnotežu i pala preko jednog oborenog debla. Ležala je tako nekoliko trenutaka, a onda se odjednom povila napred. Zavukla je ruku pod suknju i izvukla revolver, koji je nosila skriven, pričvršćen za desnu butinu.

– Roje! – izustila je zadihano, ali u njenom glasu više nije bilo suprotstavljenih osećanja. – Baci revolver!

Holidej je zaprepašćeno zatreptao. On nijednom nije ni pomislio da Robin ima mali šestometni revolver, kalibra dvadeset dva, skriven u maloj futroli od mekane kože, prikopčanoj iznad kole-

na. Devojka ga je nosila sve vreme od ranča „Buls deset", a nijednom nije dopustila da se to nasluti. Nije otkrila da ima revolver čak ni onda kada su bili zatvoreni u podrumu na „Rajskom vrtu". Taj revolver devojka je ponela samo iz jednog razloga: da eventualno pomogne Lenartu kad ga i ako ga stignu i ako mu ta pomoć bude potrebna. A sada je taj isti revolver bio uperen u njega.

– Baci taj revolver, Roje – naredila je. – Baci ga smesta!

Lenart se glasno nasmejao – Robin s revolverom! Oh, pa to je već previše! Slatka, mala, nežna Robin s velikim, gadnim revolverom u ruci! To je da čovek ne poveruje!

– Ubiću te ako ne baciš revolver, Roje – zapretila je Robin odlučno.

– Ne budi budalasta, „bebice" – osmehnuo se Lenart. – Skloni tu glupu stvarčicu. – Navukao je na lice najprijatniji osmeh koji se mogao zamisliti i podigao obrve, načinivši dečački ljubak izraz lica, koji je oduvek kod žena činio čuda. – Znaš i sama da ne bi mogla da pucaš u mene, mila moja. Ne bi mogla posle svih onih divnih časova koje smo proveli zajedno. – Oči su mu dobile hipnotički sjaj dok je to govorio i okretao svoj revolver ka devojci. – Ne bi mogla da pucaš, „bebice".

– Robin!

Holidejev očajnički krik trgao je devojku i ona je opalila.

Mali revolver je prasnuo. Roj Lenart oseti da mu je nešto izbilo vazduh iz pluća. Kroz barutni dim zurio je s nevericom devojci u oči. Onda je kao skrhan pao na kolena u pesak a iz usta mu je potekao tanak mlaz krvi.

Robin ga je užasnuto posmatrala. Ni ona sama nije verovala da je imala snage da opali hitac na čoveka koga je nekada obožavala.

Poslednji izliv besa i mržnje dao je odjednom Lenartu snagu i on pokuša da digne revolver. Cvileći i grčeći lice, okrvavljenih usta i brade, nemilosrdni ubica procedio je isprekidanim glasom.

– Prokleta da si, podla devojčuro... povešću te sa sobom...

Robin se sada nije dvoumila. Nije više bila omamljena banditovim hipnotičkim pogledom. Opalila je još jednom. Lenart se trgao unazad i lagano se ispružio na leđa u pesak. Poslednja iskra života gasila se u njegovim očima.

– Robin – izusti tiho Dok.

Oboje su bez reči ustali. Revolver je kliznuo iz devojčine ruke i uz tup zvuk pao u pesak. Potrčala je Holideju u naručje i njegove dugačke, snažne ruke su je obgrlile. Ona snažno pritisnu lice na njegove grudi.

– Nemoj mi ništa govoriti, Holideje – izustila je kroz jecaj koji joj je zastao u grlu. – Samo me zagrli... zagrli me čvrsto.

Holidej je posluša, prigrli je sasvim uz sebe, a njegove usne utonuše u njenu bujnu kosu.

* * *

Vlasnik saluna, Nunsio, proteglio se i zevnuo. Zidni časovnik je pokazivao ponoć, a dvoje nepoznatih, koji su stigli pre jednog sata, još su sedeli na balko-

nu ispred njihove spavaće sobe, s koje se pružao pogled na reku. Mali debeljko je uzdahnuo, pa spustio žaluzine na prozore svoje sobe u potkrovlju. I sam je bio romantična duša i svaki put kada bi pogledao muškarca i ženu u idiličnoj usamljenosti sećao se sličnih trenutaka iz svoje mladosti. Sada su ga bolele noge i leđa, a njegova debela žena redovno ga je grdila kad ostane kasno u salunu za šankom. On se s godinama izmenio, ali svet je bio isti kao i pre. Bilo je i sada ljudi koji se vole i za koje u životu ima dovoljno mesta za romantiku i sreću.

Robin Samers je skrenula pogled s reke i Holidej je primetio da je izraz užasa konačno nestao iz njenih očiju. Samo ga je njeno bledo lice podsećalo na ono što se pre nekoliko časova dogodilo na reci, osam kilometara uzvodno. Njena ruka dodirnula je njegovu, ali ćutanje se nije prekinulo. Ni ćutanje ni nit njenih misli.

Poželela je da se nikada ne vrati u Kornes Siti. Ni on, naravno. Bili su oboje begunci pred zakonom, s petnaest hiljada dolara opljačkanog novca u bisagama.

Možda bi njih dvoje mogli naći neko mesto gde bi počeli život iz početka. Možda. Robin je to želela, posmatrajući s vremena na vreme njegov oštar, prefinjeni profil, visoko čelo i gustu tamnu kosu koja mu je padala niz vrat. Iz tih oštrih crta lica izbijali su odlučnost i čvrstina, ali istovremeno i nepokolebljivost i plemenitost.

Dok je do njenih ušiju dopirao šum reke, u njenoj svesti se sve više ukorenjivala misao kako je baš takvog muškarca želela celog svog života. Lenart je bio fatamorgana, tačnije rečeno, samoobmana, ličnost zamišljena prema sopstvenim željama, koja se u stvarnosti izrodila u ogavnu neman. On je samo fizički ličio na ono što je sanjala, ali ovaj muškarac pored nje, čija ju je ruka blago milovala po podlaktici, imao je sve ono o čemu je snivala: muškost, hrabrost, snagu i, iznad svega, nepokolebljivu postojanost, koja se ogledala u čeličnom sjaju njegovih sivoplavih očiju. Dok Holidej je bio muškarac njenih snova i svakim minutom koji je u tišini proticao, dok je, zagledana u reku prošaranu odblescima sjajnih zvezda, u polutami nazirala viziju ljubavi s njim, sve više je želela da mu se baci u naručje i da mu se bezrezervno preda, potpuno i zauvek. Činilo joj se da ta želja pulsira u njoj sve jače i da kao struja prelazi iz njene ruke u njegovu, pretvarajući se u oluju osećanja.

Da li je i Holidej osećao isto? Iako je dodir njegove ruke bivao sve čvršći i topliji, ona to nije znala sve dok njegova ruka nije kliznula oko njenog struka.

– Dok – izustila je šapatom, koji joj je zamirao u grlu od osećanja da tle pod njom drhti. Kada su se njegove snažne usne sjedinile s njenim vlažnim usnama, polurasklopljenim i spremnim da ugase njegovu vatrenu žudnju i kliznule dalje niz vrat do ramena i prsa, znala je da su im se želje sjedinile u jednu. Predala mu se i pustila ga da je vatreno

ljubi izmamljujući u njoj isto tako vatreni odgovor. Prestao je da postoji prostor van njihovog zagrljaja kojim su plovili do vrhunca slatkog otkrovenja ljubavi.

* * *

Robin se rano probudila i pogledavši pored sebe ugledala Holidejevo lice upola sakriveno jastukom. Voljeni čovek je tiho i ravnomerno disao i mlada žena se zadovoljno osmehnula. Ustala je iz kreveta što je mogla tiše i pošto se u najvećoj tišini umila i obukla, izašla je na prstima i sišla niz stepenice. Kada se pojavila u holu i izašla na ulicu, prisutni su je ispratili pogledom, ali sem jednog „dobro jutro, madam", koji je, uz ljubazan osmeh, izgovorio portir, niko nije izustio ni reč. Izgledala je lepo i ona je to znala. Divno veče, ljubav i okrepljujući san odagnali su i poslednje ostatke proživljenog užasa. Na jutarnjem suncu sve što se bilo odigralo poslednjih dana izgledalo joj je kao noćna mora. Jedina stvarnost bio je vitki, lepi muškarac u sobi na spratu, koga je volela.

Od pomisli na tu stvarnost na njenim usnama pojavio se osmeh i ona se laganim korakom uputila do reke, gde je sela na jednu klupu. Pred njom je, kao izlomljeno ogledalo, na zracima sunca koje se uzdizalo na nebu, blistala površina vode. Dok je gledala igru sitnih talasa u mislima se vratila na ono što je preživela. Izgleda da je, zahvaljujući nekoj čudnoj alhemiji duše, istog onog trenutka kada je ljubav za Lenarta umrla, u njoj rođena ljubav za Holideja. Ili je, u stvari, od samog početka volela ono što Holidej oličava, a samo je zabludom verovala kako je ta ličnost Lenart. Ko bi sa sigurnošću mogao reći šta se odigrava u nedokučivim dubinama ljudske duše? No, to više nije bilo važno. Znala je da voli, da je voljena i da je srećna. Ali dokle? Neizvesnost je u oblak sumnje uvijala tek rođenu ljubav.

Ni sama nije znala koliko je dugo sedela kraj reke. Trgla se tek kada joj je neka senka zaklonila noge. Nije čula kada joj se taj čovek približio. Zurila je netremice u par dugačkih nogu u prašnjavim pantalonama, u širok opasač s teškim koltom četrdeset pet, kožni prsluk i šerifsku zvezdu na njemu.

Onda njen pogled kliznu naviše ka licu i šerif Nolan, u svakoj prilici džentlmen, podiže šešir.

– Mis Samers? – oslovio ju je. – Mislim da smo se jednom videli u Vitselttaunu.

Ustala je. Noge su joj klecale, a usta su joj bila suva kao da danima nije okusila ni kap vode.

– Da... – promucala je. – Sreli smo se. Želite li nešto, šerife?

– Da, želim. Odvedite me Holideju.

Devojka ga je pažljivo pogledala u oči.

– Onda... vi znate?

– Sve, mlada damo. Sve znam. Pratim vas veoma mnogo kilometara, još od vašeg ranča i sada sam sigurno najumorniji čovek u celom Teksasu. Ali još imam dovoljno snage i volje da ga uhapsim. – Podigao je strogo jednu obrvu.

– Je li novac kod njega?

– Ali... on nije kriv. Dopustite...

– Ne pričajte mi priče – preseče je šerif. – Pitao sam vas da li je novac kod njega.

Robin je poželela da slaže, ali onda joj se učinilo da je sve uzalud. Klimnula je potvrdno glavom i šerif je lako ali čvrsto uze za ruku.

– I mislio sam tako – rekao je – sudeći po tragovima koje sam našao gore na reci, gde sam zatekao Lenartov leš. To baca novo svetlo na celu aferu. Ali za sada ostavimo to po strani. Hajdemo, mis Samers!

Isti besposličari i radoznalci, koji su žudnim pogledima bili ispratili odlazak dugonoge Robin na reku, sada su takođe radoznalo zurili, kada je, praćena visokim, prašinom pokrivenim šerifom, ušla u hol i uputila se uz stepenice.

Zaustavivši se pred sobom broj dvadeset četiri, Nolan je tiho otvorio vrata, izvadio i zapeo revolver, a onda gurnuo devojku ispred sebe.

Ali na njihovo iznenađenje soba je bila prazna. Holidej nije bio u krevetu, a ni njegovog odela i bisaga s novcem nigde nije bilo. Ali tek što je Nolan upitno pogledao Robin, začulo se škripanje stepenica i krupni koraci, a onda se na vratima pojavio Dok. Nolan je uperio revolver u njega.

– Ne pokušavaj ništa, Holideje – upozorio ga je, gurajući Robin prema stolici. – Ovo je kraj bežanja.

Holidej nije izgledao ljut, čak ni previše iznenađen.

– Gle, gle, koga vidim – rekao je. – Šerif Nolan. Kako ste, zaboga, uspeli da me nađete?

– Malo sreće i malo napora i truda i eto me tu – promrmljao je šerif. Onda je ispričao kako je našao Holidejev trag zapadno od planina Čok i kako ga je sledio sve do Rio Grande. Kada je završio, vrhom cevi svog revolvera odgurnuo je šešir s čela i dodao.– Ako ti to nešto znači, priznaću ti da je ovo bilo najduže i najteže gonjenje koje sam ikada preduzeo.

– I sve to potpuno nepotrebno – primetio je na to Dok.

– Nepotrebno? Opet navaljuješ s onom tvojom pričom o nevinosti? – Nolan se smračilo lice. – Priznajem da ima zbrke oko toga i da nije sve jasno kao što se činilo u početku. A to ću kasnije videti. Onda... gde je?

– Šta: gde je?

– Ne izvodi, Holideje! Gde je novac?

– Nemam ga.

– Molim te, Džone – umešala se devojka. – Šerif zna da je novac kod tebe i...

– Da je bio kod mene, Robin – ispravio ju je Džordžijanac. Zagladio je rukom kosu i iz džepa izvadio tabakeru s cigarama. – Razmišljao sam dosta prošle noći i na kraju sam zaključio da će biti najbolje ako novac odmah vratim.

– Osmehnuo se ljubazno – Neobičan obrt, zar ne, šerife? To niste očekivali?

– Gde je novac? – Šerif Nolan se u ovom trenutku interesovao samo za petnaest hiljada dolara.

– U šerifovoj kancelariji.

Nolan je zinuo – Šta?

Holidej odabra iz tabakere jednu cigaru.

– Otišao sam u šerifovu kancelariju i predao šerifu novac uz objašnjenje kome pripada – rekao je. Povukao je dim i ponovo se osmehnuo. – Mislim da je to najbolje rešenje i da je novac tamo najsigurniji.

– To je laž! – poskočio je Nolan.

Holidej ga namršteno pogleda – Ne verujete mi, šerife?

– Tako je. Ni jednu jedinu reč!

– Onda bih vam savetovao da proverite. Hoćete li?

– I hoću, nevaljalče! Pođi napred!

* * *

Sem Nolan je začešljao prstima naprašenu tamnu kosu. Izgledao je kao najzbunjeniji čovek u celom Teksasu. Nolanova zbunjenost poticala je manje od onog što se tokom poslednje sedmice događalo, a više od njegove neodlučnosti šta da preduzme.

Kod njega obično nije bilo dvoumljenja. Muškarac ili žena bili su na ovoj ili onoj strani zakona. Crno ili belo. Ali ovaj markantni čovek dostojanstvenog držanja i devojka tamne kose nisu se potpuno uklapali ni u jednu ni u drugu kategoriju.

Događaj s pljačkom bio je sada sasvim jasan. Ispitao je oboje. Ženu posebno. I na kraju saznao istinu. A istina je bila na Holidejevoj strani. Utvrdio je sve, od Lenartovog dolaska na ranč „Buls deset", pa do trenutka kada je Holidej predao petnaest hiljada dolara šerifu u Laredu. Hteo ne hteo, nije više mogao smatrati Džordžijanca za zločinca i ime tog kockara ostaće čisto kao i do sada. Istina, zamerao mu je što je neke odnose rešio mimo zakona, ali, konačno, Lenart je bio mrtav, a novac je bio vraćen onome kome je pripadao.

Pogledao ih je oboje – i Holideja i devojku – donekle nezadovoljan što se tok događaja sada razlikovao od njegovih procena, i promrmljao.

– Recimo da je sve u redu i da ste vas dvoje čisti.

– Kako: recimo? – upitao ga je Dok Holidej. – Ili smo čisti, ili ne. Nema tu nikakvo „recimo"!

Šerif Nolan smračio se još više

– Čisti ste, čisti. To znači da mi se što pre gubite s očiju! – dodao je i okrenuo mu leđa.

Holidej pogleda Robin i uze je za ruku.

– Hajdemo, draga. Do ranča „Buls deset" ima jako mnogo kilometara jahanja, a ja ne bih hteo da odem iz ovog kraja pre nego što budem siguran da si se sredila. Šerif će ti poslati nagradu za vraćen novac. Ona pripada tebi.

– Ali, Džone, da nije bilo tebe...

Holidej se lukavo osmehnuo krajičkom usana:

– Ja sam svoju nagradu već dobio – rekao je, obgrlivši je oko pasa. – Nagradu vrednu najveće žrtve.

Robin zatrepta i nasloni se na njega.

– Ovo dosad bio je samo mali deo onoga što si zaslužio, Dok. Videćeš. Samo delić...

KRAJ

MARKETPRINT

300 dinara

300 dinara

Poštarina uključena u cenu!

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad
Tolstojeva 24

ISSN 0353-0000
00471
9 770353 000002